

**DEN danske
STJERNE**

November 1977
126. årgang · Nummer 11

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

November 1977
126. årgang · Nummer 11

Det øverste Præsidentskab

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

De Tolvs råd

Ezra Taft Benson	Thomas S. Monson
Mark E. Petersen	Boyd K. Packer
Delbert L. Stapley	Marvin J. Ashton
LeGrand Richards	Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter	L. Tom Perry
Gordon B. Hinckley	David B. Haight

Rådgivende komité

Gordon B. Hinckley	Marion D. Hanks
Marvin J. Ashton	James A. Cullimore
L. Tom Perry	Robert D. Hales

Redaktør af kirkeens magasiner

Dean L. Larsen

International Magazines redaktion

Larry A. Hiller, chefredaktør
Carol Larsen, medredaktør
Roger Gylling, designer

Den danske Stjernes redaktion

Jørgen Ljungstrøm, Translation Services
Vodroffsvej 7, DK 1900 København V
Kurt Voss, Smedevangen 9,
DK -3540 Lyngø
Harry Bohler, layout

Tryk

Paul Giese KG, Offenbach/Main

Korrespondenter

Københavns Stav:

Den danske Mission:

Abonnement

Tegnes gennem wards/grænsrepræsen-
tanten: 12 numre dkr. 48,00
Nævnte priser er incl. moms og porto.
Betaling over giro 3120988 til Distributions
Centret, Smedevangen 9, 3540 Lyngø.
United States and Canada: \$ 8.00
(surface mail)

© 1977 by the Corporation of the Presi-
dent of The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints. All rights reserved.

Til vore læsere:

I de sidste få år har prisen for Den danske Stjerne været uforandret til trods for de stigende omkostninger.

For året 1978 er en stigning uundgåelig. Den årlige abonnementspris vil nu være

Kr. 48,00

Det er vort oprigtige ønske stadigvæk at inspirere vore læsere ved at sørge for indblik i evangeliet.

Redaktionen

INDHOLDSFORTEGNELSE

„Det tilkommer ethvert menneske“ Præsident Spencer W. Kimball	1
Mit forslag til hvordan man bliver en god medlems-missionær	4
En samtale med ældste Franklin D. Richards	7
Lettelse af missionær arbejdet	14
Howdan man bærer vidnesbyrd Stephen R. Covey	17
Børnestjernen: Enhver kan missionere	18
Fra ven til ven William R. Bradford	20
Jeg vil være missionær	25
En hel nation gennem én mand Ældste Emilio O. Vergelli	26
Missionærånden Ældste Jacob de Jager	28
Missionærarbejde begynder derhjemme: Howdan man kan hjælpe ikke-medlemmer i sin egen familie Ernest Eberhard, Jr.	30
„Kom følg mig“ Kathryn H. Ipsen	31
Om at bringe venner med i kirken: Noget man må, og noget man ikke må Spencer J. Condie	33
Mine elever var fanger Janette Millar	34
Fortæl os om din religion George D. Durrant	36
Medlemsmissionærer Laird Roberts	38
Lokale sider: Andre forslag til hvad jeg kan gøre som medlemsmissionær Jørgen W. Schmidt	40
Nyt fra nogle af vore missionærer	42
Hendes vidnesbyrd førte til mit Jutta Slopek	

„Det tilkommer ethvert menneske”

PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

Ingen, som er blevet omvendt til evangeliet, burde skulke fra ansvar for at forkynde sandheden til andre. Det er vores privilegium. Det er vores pligt. Det er en befaling fra Herren. Præsident Heber J. Grant sagde:

„Den første store befaling var at elske Herren vores Gud af hele vort hjerte, kraft, sind og styrke; og det andet var dette ligt, at elske vores næste som os selv. Og den bedste måde i verden at vise vores kærlighed til vor næste er at gå ud og forkynde Herren Jesu Kristi evangelium, om hvis guddommelighed han har givet os absolut viden.” (*Conference Report*, Apr. 1927, side 176.)

For et par år siden blev jeg spurgt: „Bør ethvert ungt menneske, som er medlem af kirken, udføre en mission?” Herren forventer, at han udfører en mission. Og er han ikke værdig til at udføre en mission, bør han straks søge at blive det.

Herren har instrueret: „Udsend min kirkes ældster til folkene, som bor langt borte, til øerne i havet. Send dem til fremmede lande, kald på alle folk, først ikke-jøderne og siden jøderne.” (L&P 133:8.)

Derfor bør ældsterne — kirkens unge mænd som er gamle nok til at blive ordineret til ældster — være beredte til og ivrige efter at udføre en mission for kirken, og det gælder for hele verden. I øjeblikket er kun omkring en trediedel af kirkens værdige unge mænd på fuldtidsmission! En trediedel er ikke „enhver ung mand”.

Nogen vil måske også spørge: „Bør enhver ung kvinde, bør enhver far og mor, bør ethvert medlem af kirken udføre en mission?” Og igen har Herren givet svaret: Ja, enhver mand, kvinde og barn — ethvert ungt menneske og enhver lille dreng og pige — bør udføre en mission. Det betyder ikke, at de bør tjene i udlandet eller formelt blive kaldet og indsat som fuldtidsmissionærer. Men det betyder, at enhver af os er ansvarlige for at bære vidnesbyrd om de evangeliske sandheder, som vi har modtaget. Vi har alle sammen familiemedlemmer, naboer, venner og arbejds-kammerater, og det er vores opgave at give de evangeliske sandheder videre til dem, ved vores eksempel såvel som ved vores undervisning.

Skrifterne giver os rigelig forklaring om, at alle kirkens medlemmer er ansvarlige for at udføre missionærarbejde: „Det tilkommer enhver, som er blevet advaret, at advare sin næste” (L&P 88:81.)

Profeterne fra denne uddeling har også tydeligt forkyndt den opfattelse, at det er alle medlemmers ansvar at missionere. Præsident David O. McKay forkyndte det med de udfordrende ord: „Ethvert medlem en missionær!” (Se *Conference Report*, April 1959, side 122.)

Hvor skønt er det ikke, mine kære brødre og søstre, som er medlemmer med mig i Guds rige, at modtage Herrens tillid og tjene som budbringere af hans ord til vore brødre

og søstre, som ikke er medlemmer af kirken. Lad os et øjeblik gå ud fra, at rollerne blev byttet om — at I ikke var medlemmer af kirken, men at jeres nuværende ikke-medlemsnabo var en sidste dages hellig. Ville I ikke ønske, at han eller hun ville dele evangeliet med jer? Ville I så ikke fryde jer over de nye sandheder, som I på den måde lærte? Ville I ikke elske og respektere jeres nabo i endnu højere grad, fordi han havde fortalt jer disse sandheder? Selvfølgelig er svaret på alle disse spørgsmål: Ja!

Skrifterne siger helt tydeligt, at evangeliet må bringes ud til hele verden. Frelseren fremhævede det, da han tog apostlene med op på Oliebjerget lige før sin himmelfart og sagde: „I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria, ja, indtil jordens ende“ (Apostlenes Gerninger 1:8.) I dag er hans disciple underlagt den samme opfordring, og sandelig omfatter hans ord „indtil jordens ende“ indbyggerne på alle kontinenter og dem, der befinder sig hvorsomhelst på jorden.

„Du skal bære vidnesbyrd om mit navn, ikke alene for ikke-jøderne, men også for jøderne, og du skal forkynde mit ord til jordens ender“ (L&P 112:4).

Der ligger sandelig en betydning i disse Herrens ord: „Alle nationer“, „enhver nation“, „ethvert land“, „til jordens ende“, „fra de fire verdenshjørner“, „ethvert tungemål“, „ethvert folk“. Det var og er et universelt behov; der må være universel dækning. Hele menneskeheden i verden er i familie med vor himmelske Fader, og vi har modtaget en universel befaling om at bringe evangeliet ud til medlemmerne af den familie.

Hvis der ikke var nogen nyomvendte, ville kirken skrumpet ind og dø. Men måske er den vigtigste grund til missionærarbejdet at give verden dens chance for at høre og acceptere evangeliet. Skrifterne er fulde af *befalinger og løfter og kaldelser og belønninger* med hensyn til forkyndelse af evangeliet. Jeg bruger ordet *befaling* med overlæg, for det synes at være et bestemt dirketvi, som vi, enkeltvis eller samlet, ikke kan undslippe. Desuden er befalingen tydelig med hensyn til, at alle medlemmer af hans kirke skal yde missionærtjeneste, men vi skal også bringe evangeliet ud til alle vor himmelske Faders børn på denne jord.

Herren har antydnet, at vi kan forvente, hans kraft er med os, når vi forkynder hans ord. Han har sagt: „Mig er givet al *magt* i Himmelen og på jorden.“ Og derpå antyder han i de næste vers en måde, hvorpå denne kraft skal benyttes: „Gå *derfor* hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde *alt det*, som jeg har befaleet jer. Og se, jeg er med jer *alle dage* indtil verdens ende.“ (Matt. 28:18-20, fremhævelser tilføjet)

Hvis missionærarbejdet virkelig er det arbejde Herren skal have udført, hvilket det er, og hvis værket skal gå fremad ved hans kraft, hvilket det vil, skulle vi så, som sidste dages hellige, være bange for eller betænke os på at bringe evangeliet ud til andre?

Herren har sagt til sin profet Jeremias: „Se, jeg er Herren, alt keds Gud; skulle noget være mig for underfuldt?“ (Jeremias 32:27 — engelske udgave siger „er der noget, der er for vanskeligt for mig?“ O.a.) Jeg tror, at Herren kan

gøre, hvad som helst han ønsker, og han ønsker sandelig at evangeliet skal forkyndes for hvert eneste menneske på jorden.

Herren har antydnet, at han ikke blot vil åbne de nødvendige døre for missionærarbejdet, men også vil ledsage dem, der deltager i dette arbejde. Tidligere i denne uddeling gav han det efterfølgende løfte til præsidenten for De tolv Råd, og de samme principper gælder alle, som er i hans tjeneste:

„Gå derfor, hvorhen de sender dig, og *jeg vil være med dig*, og hvor du forkynder mit ord, *skal vejen i sandhed blive banet for dig*, så de kan modtage mit ord“ (L&P 112:19, fremhævelser tilføjet).

Som missionær skal vi derfor ikke sætte spørgsmålstegn ved, om vi skal tjene eller ikke, men blot være beredte og så gå igang. Der er ingen uigennemtrængelige døre i verden, forsåvidt undervisning i evangeliet angår. Jeg kan ikke se nogen god grund til, at Herren skulle åbne døre, som vi ikke er beredte til at gå ind af, men tro på, at han vil åbne enhver missionærdør, som vi er parate til at gå gennem. Og hvis vi ikke går ind, så vil ansvaret hvile på os. Hvis vi ikke gør vores pligt med hensyn til missionærarbejde, er jeg overbevist om, at Gud vil holde os ansvarlige for de mennesker, som vi kunne have reddet, hvis vi havde gjort vores pligt.

Vores rolle som missionærer er ikke først og fremmest at *overbevise* mennesker om evangeliets sandhed. Hvis Herren fortrinsvis var interesseret i at *overbevise* folk om dette værks guddommelige natur, så kunne han, og ville muligvis, demonstrere sin kraft på en sådan måde, at et stort antal mennesker kunne lære sandheden at kende på en forholdsvis kort tid. Han kunne tale, hvis han ville, og alle folk på jorden kunne høre ham på deres eget sprog. Eller han kunne skrive sine ord på himlen, så alle kunne læse eller se dem. Men hvis disse mennesker, der blev overbevist på den måde, ikke virkelig forandrede deres tilværelse til det bedre, omvendte sig fra deres synder og vendte sig til ham i retskaffehed, så ville de være værre stillet end før og ville være mere ufuldsomme for Helligåndens hvisken.

Nej, Herren er ikke først og fremmest interesseret i, at hans børn kun bliver *overbevist* om hans værk. Han vil gerne have, at de bliver *omvendt* til evangeliet. Virkeligt omvendte mennesker forandrer deres syndige levevis og vender sig til en ny levevis i Kristus; der finder virkelig en „omvendelse“ eller en forandring sted i deres tilværelse. Som apostlen Paulus sagde det i gammel tid:

„Derfor, hvis nogen er i Kristus, er han en ny skabning; det gamle er forbi, se, noget nyt er blevet til!“ (2 Kor. 5:17) I virkeligheden omvender missionærerne ikke nogen; Helligånden omvender. Omvendelseskræften er direkte forbundet med Helligånden, for intet menneske kan virkeligt omvendes og vide, at Jesus er Kristus, uden at det sker ved Helligåndens kraft. Men missionærer og medlemmer er en væsentlig og nødvendig del af omvendelsesprocessen. Vi bør bære vore vidnesbyrd om, at evangeliet er sandt; vore vidnesbyrd kan meget vel blive den gnist, der sætter omvendelsesprocessen i gang. Som følge deraf har

vi et dobbelt ansvar; vi må vidne om det, vi ved, føler og har følt, og vi må leve på en sådan måde, at Helligånden kan være med os og overføre vore ord med styrke til den undersøgendes hjerte.

Herren har lovet os store velsignelser i forhold til, hvor godt vi bringer evangeliet videre. Vi vil få hjælp fra den anden side sløret, når de åndelige mirakler sker. „Den, som modtager jer, hos ham vil jeg også være; thi jeg vil gå foran jer. . . . Jeg vil være på jeres højre og venstre side; min And skal være i jeres hjerter, og mine engle rundt omkring jer!” (L&P 84:88).

Herren har sagt os, at vore synder vil blive tilgivet hurtigt, hvis vi bringer sjæle til Kristus og forbliver trofaste med hensyn til at bære vidnesbyrd til verden, og det er klart at enhver søger yderligere hjælp til at få tilgivelse for sine synder. (Se L&P 84:61) I et af vore bedste missionær-skriftsteder, afsnit 4 i Lære og Pager, får vi at vide, at hvis vi yder missionærarbejde for Herren „af hele jeres hjerte, sjæl, sind og styrke”, så kan vi stå „ulastelige for Gud på den yderste dag” (vers 2).

Og videre siger Herren: „Og om det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv med at råbe omvendelse til dette folk og kun følte een sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være med ham i min Faders rige!

Og dersom jeres glæde kan være så stor over een eneste sjæl, som I har ført til mig i min Faders rige, hvor meget større glæde ville I da ikke have, om I kan føre mange sjæle til mig!” (L&P 18:15-16)

Vores mål bør være så snart som muligt at finde ud af, hvilke af vor Faders børn, der er åndeligt beredte til at gå hele vejen for at blive døbt ind i riget. En af de bedste måder at finde dem frem, er at lade jeres venner, slægtninge, naboer og bekendte så snart som muligt få besøg af fuldtidsmissionærer. Vent ikke på langtsindførelse i fællesskab eller på det nøjagtige, fuldkomne øjeblik. Hvad I behøver at gøre, er at finde ud af, om de hører til de udvalgte. „Mine udvalgte hører min røst og forhæder ikke deres hjerter” (L&P 29:7). Hvis de hører og har hjerterne åbne for evangeliet, vil det straks skinne igennem. Hvis de ikke vil høre, og deres hjerter forhædes med skepsis eller negative kommentarer, er de ikke rede. I sådanne tilfælde må I holde af dem og forblive venner med dem og vente på den næste lejlighed til at finde ud af, om de er rede. I vil ikke miste deres venskab. De vil stadig respektere jer.

Selvfølgelig er der skuffelser, men intet er nogen sinde tabt for evigt. Ingen mister nogen sinde en ven, fordi han ikke ønsker at fortsætte med missionærens besøg. Medlemmer kan fortsætte samkvæmmet uden trusler for sit venskab eller særlige forhold til den familie. Sommetider tager det længere tid for nogen at komme ind i kirken, end det tager for andre. Medlemmet må fortsætte sit venskab med velkomnende og prøve ved en senere lejlighed at omvende ham. Bliv ikke skuffet blot på grund af en midlertidig mangel på fremgang. Der findes i hundredvis af historier om værdien af udholdenhed i missionærgerningen.

En nøgle områder i verden har medlemmerne en bemærkelsesværdig succes. De kommer med så mange henvisnin-

ger, gode henvisninger, til folk, som er parate til at blive undervist i deres eget hjem med de pågældende medlemmer tilstede, at missionærerne har travlt fra morgen til aften med blot at undervise og arbejde med de familier, som er på vej til dåb.

Det virkelige mål for effektiv hvervning af proselytter er, at medlemmerne gør arbejdet med at finde, og missionærerne udfører undervisningen. Det vil løse mange gamle missionær-problemer. Når medlemmerne gør arbejdet med at finde undersøgere, har de en personlig interesse i at sørge for at bringe de pågældende ind i fællesskabet, der mistes færre undersøgere før dåben, og de, der bliver døbt, vil i større antal forblive aktive. En anden fordel er, at når et medlem er involveret, selvom det så kun er fra et tilfældigt bekendtskab, synes undersøgeren meget hurtigere at blive klar over, at mormoner har en særlig sundhedskodex (vidsomhedsordet kommer ikke som nogen overraskelse), at mormoner tilbringer søndagen i kirke og ikke med at fiske eller gå til fodboldkamp (at holde sabbatsdagen hellig kommer ikke som nogen overraskelse), og at mormoner villigt bidrager til kirkens programmer (tiende, fasteoffer, budget, byggefonds, missionærfonds, osv. forstås mere umiddelbart). Når folk ikke bliver alt for overraskede, overvindes betænkelighederne ved at lade sig døbe lettere.

Medlemmer bør stræbe efter at henvise til hele familier. Missionærerne vil gerne undervise enkeltpersoner, men de er specielt sendt ud for at bringe hele familier ind i kirken. En familie har større tendens til at forblive stærk i kirken end enkeltpersoner. Bare én enkelt stærk person i en familie vil hjælpe til at holde dem alle aktive og kunne opbygge den lejlighedsvis slaphed hos et eller flere medlemmer i familien.

Vi forventer at stavmissionærer og fuldtidsmissionærer arbejder indgående sammen og at de involverer kirkens medlemmer i almindelighed for at få åbnet dørene for vor Faders andre børn. En af de vigtigste måder, hvorpå det kan gøres, er at benytte kirkens organisationer og programmer i omvendelsesprocessen. Derfor bør alle ledere, lærere og medlemmer holde deres organisationer i passende orden og gøre dem til virkelige lys, der er sat på højene, for at lyse for hele verden.

Vi kan ikke stærkt nok fremhæve nødvendigheden af at missionærarbejdet samordnes indenfor præstedømmet, så undersøgerne bliver bragt ind i fællesskabet og knyttet til kirkens programmer på en sådan måde, at de hurtigt bliver aktive og trofaste medlemmer. Her er også en måde, hvorpå alle kirkens medlemmer kan blive aktivt og bestandigt engageret i missionærarbejdet — de kan bringe de nye medlemmer i kirken ind i fællesskabet og gøre sig til venner med dem.

Lad mig til sidst citere profeten Joseph Smith: „Guds sandhed vil gå frem i frimodighed. . . . til den her gennemtrædt ethvert kontinent. . . . og lydt i hvert et øre, til Guds hensigter er opnået” (*History of the Church*, 4:540). Og denne betydningsfulde åbenbaring: „Thi sandelig, lyden må udgå fra dette sted og nå ud til hele verdener; evangeliet må prædikes for hver skabning.” (L&P 58:64).

Mit forslag til hvordan man bliver en god medlems-missionær

En samtale med ældste Franklin D. Richards

af præsidentskabet for De halvfjerdserstørste Kvorum

Ældste Richards: Missionærarbejdet er virkelig en særdeles god opskrift på, hvordan man bliver lykkelig. Når man deler evangeliet med andre får man glæde i sin egen tilværelse og så prioriterer man rigtigt. Herren har sagt, at enhver af os har et livslangt job at udføre: at hjælpe andre med at finde ham.

Når jeg spørger de hellige, hvad vores mål er, lyder de forskellige svar: at bringe evangeliet ud til alle nationer; at anbringe Mormons Bøger alle vegne; at advare verden. Der kommer i almindelighed en halv snes svar, før nogen f.eks. siger: „at omvende til dåb“, og i virkeligheden er det vort mål. Alt andet har kun betydning, hvis det peger i den retning.

På hvilke måder kan medlemmer deltage i arbejdet for at få nogen omvendt til dåb?

Ældste Richards: Jeg mener, at der er tre lette måder at være medlemsmissionær på. Den første er at omsætte skriften til handling, og lade sit lys skinne, så andre kan se ens gode gerninger. Hvert år er der tusinder af mennesker, der slutter sig til kirken, fordi de ser, hvordan gode medlemmer efterlever og glæder sig over de evangeliske principper — og måske er der titusinder af andre, som ikke slutter sig til kirken, og som ikke er interesserede, fordi også de ser noget. Den anden måde er at stille det, vi kalder de gyldne spørgsmål — f.eks.: „Kender De noget til mormonerne?“ Og derefter, afhængigt af svaret, „Har De lyst til at få mere at vide?“ Den tredje måde er at indbyde venner og naboer til at deltage i kirkens møder og aktiviteter sammen med jer.

Hvorfor tror du, at nogle af vore medlemmer er betænkelige ved at indbyde andre til at lære mere om evangeliet?

Ældste Richards: De er bange for at fornærme eller sår nogen, eller de mangler tro — eller begge dele! Og ved du hvad, det er trist, for Herren sagde, at de „udvalgte hører min røst og forhærdet ikke deres hjerter“ (L&P 29:7). Vort arbejde er sandsynligvis ikke at bringe ethvert ikke-medlem ind i kirken — kun de udvalgte! Og hvordan ved du, hvem der er de udvalgte? Herren siger, at de udvalgte vil høre hans røst — de vil lytte og gøre noget ved det. Selv om et menneske måske ikke er „udvalgt“ i dag, eller måske heller ikke om et år, vil hele hans indstilling forandres, på grund af noget, der sker i hans liv — og han kan blive en af de udvalgte. Det er derfor, at vi hele tiden, gennem hele livet, må give folk mange muligheder for at høre Herrens stemme. Kan vi gøre mindre? Har Herren ikke givet os allesammen masser af chancer i vores tilværelse? Hvis vi har udviklet os til en tilstand, hvor vi er ved at komme til at ligne ham, så vil vi ønske det samme for andre. Forpligt dig til at udføre det, Herren har pålagt dig, tag ham på ordet, så vil han åbne en udvej. Det er så enkelt — det er grundlæggende, og det giver resultat!

Jeg fløj for et årstid siden til Iowa og sad ved siden af en ung universitetstuderende, som havde gået på Utah's statsuniversitet. Jeg spurgte, om han havde kunne lide det, og han sagde: „Jeg elskede det.“ Jeg spurgte ham hvorfor, og han sagde, at det var på grund af de mennesker, han var sammen med. Jeg fik hans navn og adresse, og spurgte ham, om det ville være i orden, at to unge missionærer kom og besøgte ham. Seks måneder senere fik jeg brev fra missionærerne, som fortalte, at de skulle døbe ham, hans tre brødre og søstre og hans forældre den uge. Nogle få måneder senere besøgte jeg en flyveplads sammen med en ung mand. Efter at vi havde talt sammen, og jeg havde spurgt ham ud, spurgte han, hvem jeg var. Jeg sagde: „Åh, jeg tror du kan betragte mig som en slags mormonmissionær. Har du lyst til at høre noget om mormonkirken?“ Det sagde han, at han gerne ville. Jeg fik hans navn og adresse og spurgte, om jeg måtte lade to medlemmer af kirken besøge ham. I løbet af tre-fire uger

fik jeg et brev, der fortalte mig, hvor vidunderligt det var gået.

Jeg tror, at Herren anbringer mange af de udvalgte på vor vej, anbringer dem så nær os, at det er op til os at skabe forbindelse mellem det menneske og sandheden.

Der er både passende og upassende tidspunkter at udføre missionærarbejde på. Det er tåbeligt at spørge nogen, om han er interesseret i at få noget at vide om evangeliet, når han er optaget af flere andre mennesker. Men hvis den pågældende er alene, så snak med ham eller hende. Og hvis du gør det med et smil og med tro i hjertet, så vil ret så mange reagere positivt. Alle medlemmer vil i hvert fald let kunne skaffe mindst én undersøger hver, hveranden eller hver tredje måned, som missionærerne kan undervise.

Nogle mennesker synes at være fyldt med ånden, når de taler med andre om evangeliet — og andre synes at have meget vanskeligt ved at få den ånd. Kan du give noget råd med hensyn til, hvordan man opnår den ånd?

Ældste Richards: Ja, det kan jeg! Og det slår kun sjældent fejl! Læs Joseph Smiths vidnesbyrd hver uge, eller så ofte I behøver det — det findes i Den kostelige Perle — og jeg lover jer, at I vil blive fyldt med genoprettelsens ånd. Hans vidnesbyrd er selve marven i vort budskab: at Himlene er blevet åbnet, at Gud Faderen og Sønnen har vist sig for profeten Joseph Smith, og at Herren, ved at benytte ham som redskab, har gengivet evangeliet i sin fylde, at retten til at handle i Guds navn er blevet gengivet og kirken blevet genoprettet. Som resultat har vi en profet som overhoved for kirken i dag. Det er vort budskab. Hvis vi fuldt ud bliver fortrolige med det budskab, vil vi være villige til at tale med folk om det. Jeg kan lide at have disse traktater med Joseph Smiths vidnesbyrd med mig altid. Jeg læser dem og giver folk dem. Det åbner ofte mulighed for en samtale.

Er der andre måder, hvorpå medlemmer med held kan engagere sig i vores livsvarige missionærkaldelse?

Ældste Richards: Javist er der det! At finde og undervise er kun en del af vejen til en omvendelsesdåb. En anden meget vigtig del er at *arbejde* med missionærerne, mens de underviser undersøgeren. Jeg vil gerne understrege ordet *arbejde*. Jeg er overbevist om, at hvis vi ville spendere mere tid på at arbejde med dem, der udtrykker interesse, ville vi få meget større effektivitet. Der er to sider ved enhver omvendelse — den doktrinerede del (den bliver i reglen givet af missionærerne), og der er fællesskabsdelen, eller at få folk ind i kirken gennem kærlighed til mennesker.

Der vil foregå en ændring i omgangskredsen for næsten enhver, som tilslutter sig kirken. Folk har brug for venner. Det har vi alle. Og når de opgiver én form for livsførelse og også nogle af deres venner, har de brug for øgte venner og følelsesmæssig støtte for at kunne se muligheden for et glædeligt samvær i den fremtidige tilværelse. Det er her, ethvert medlem kommer ind i billedet. Wardets missionsleder må straks arbejde med missionærerne og hjælpeorganisationerne og medlemmerne.

Hvis missionærerne for eksempel underviser ikke-medlemsfamilien Jensen i aften, og de har børn, ønsker vi, at disse to missionærer skal kunne tage to søstre fra hjælpeforeningen med den næste dag, søstre, som så får til opgave at arbejde med str. Jensen i en måned og tage hende med til hjælpeforeningens møder. Den følgende dag ønsker vi, at missionærerne kommer med nogen fra primary for at indbyde børnene til primær og forklare, hvad det er for noget. Dagen efter eller et par dage efter, bør missionærerne vende tilbage og invitere de større børn til AP-UP aktivitetssaften.

Jeg kan huske, at jeg for en del år siden besøgte en gren af kirken i Savannah i staten Georgia. Jeg blev sammen med min kone taget med i hjælpeforening til frokost. Jeg sagde: „Ih, hvilken stor hjælpeforening, I har. Hvor mange medlemmer er der i Savannah gren?“ Præsidentinden sagde: „Vi er omkring 40 søstre.“ Jeg sagde: „Men der er mange flere end 40 her i dag.“ „Jo,“ sagde hun, „der er 84 her i dag.“ Jeg så mig omkring og spurgte ud og fandt ud af, at mange af de tilstedeværende var undersøgere og venner af medlemmer, allesammen nogle, der „blev arbejdet med“ for at føre dem ind i kirken fællesskab. En sådan indførelse i fællesskabet er særlig effektivt over for mange af vore familier, hvor kun den ene ægtefælle er medlem.

En almindelig stav har omkring 450 vordende ældster. Omkring 60% er gift med ikke-medlemmer. Så det giver omkring 300 ikke-medlemmer. Vi har også mange søstre, som har giftet sig med mænd, der ikke er medlemmer — vel omkring 150. Derved har vi omkring 450 familier, hvor kun den ene ægtefælle er medlem af kirken. Læg børnene til, og vi har endnu 100. Det udgør en mængde værdige mennesker som kan undervises af fuldtids- og stavsmissionærer, for at familierne kan forenes og få mulighed for at komme i templet.

Jeg er tilhænger af at der undervises i grupper. Men jeg ville ikke bare tromme alle disse 450 ikke-medlemmer sammen i selskab med deres partnere, uden at tænke over det, bede for dem og træffe nogle afgørelser, hvor jeg satte de yngre par sammen, de midaldrende sammen og de gamle sammen. Jeg ville også opdele dem videre. Bare fordi et menneske er ungt eller gammelt, betyder det ikke, at han er interesseret i hvem som helst på sin egen alder — hvad med uddannelsesmæssige, arbejdsmæssige og personlige interesser? Gruppering under bøn og undervisning af disse familier i grupper som passer sammen, vil give vidunderlige resultater.

Jeg har fundet dette meget vellykket, hvis et medlem af stavspræsidentskabet eller af højrådet har ringet og sagt sådan noget som: „Johannes, jeg ved, at du ikke er aktiv i kirken, men jeg har netop bedt en gruppe mænd og hustruer, folk som dig, om at komme hen og besøge dig hver for sig. Jeg vil bare gerne snakke med dig. Har du noget imod at komme herhen på det eller det tidspunkt?“ Mange kom, og forholdsvis få var bitre — de var bare åndeligt døde, hvad det udvortes angår. Jeg har hørt mange af dem sige: „Dette er første gang i ti år at nogen virkelig bad mig komme og tale med dem.“

Efter besøget kan manden og hans hustru blive indbudt til at komme sammen med en af grupperne. Og lige som i tilfældet med en ikke-medlemsfamilie er det her, der er hårdt brug for medlemmerne — under den sociale forandring, for at få dem ind i fællesskabet. Samtidig med at der gives lektier, har følgende aktiviteter vist sig særdeles effektive: (a) gør hver dag noget for den undersøgende familie eller familie hvor kun den ene ægtefælle er medlem; (b) hent dem til møder eller fester i kirken nu — i denne uge! (c) koordinér (for ikke-medlemsfamilier) gennem missionærerne besøg af hjælpeorganisationerne i de første uger; og (for familier med kun ét medlem) koordinér gennem hjemmelærerne de samme besøg af hjælpeorganisationstjenkønter og -lærere; (d) arranger passende aktiviteter med wards-medlemmer; (e) tag familierne med til en dåbshandling; (f) arranger en familiehjemmeaften — selv i den familie, der kun har ét medlem, vil det blive påkønt; (h) hjælp med erstatninger i tilfælde af problemer med visdomsordet; (i) fast og bed sammen med dem; (j) arranger besøg hos biskoppen for familier med kun ét medlem — biskopper har en forunderligt påvirkende omvendelsesevne.

Hvilket råd kan du give medlemmer, hvis ægtefælle ikke er medlem; mange af dem har udgydt mange tårer og har håbet og bedt om, at deres ægtefælle ville slutte sig til kirken?

Ældste Richards: Mit råd til sådanne mennesker er at de gennem deres levevis viser deres mand eller hustru den vidunderlige indflydelse, evangeliet har på deres tilværelse. De bør blive bedre forældre og mere betænksomme, omsorgsfulde og lykkelige ægtefæller.

I så høj grad, som det er muligt, bør de praktisere evangeliets lærdomme i deres hjem og lade dets indflydelse gøre sig gældende i deres børns liv.

Hvor som helst det er muligt, bør deres venner vælges blandt sådanne, som vil øve god indflydelse, som vil opbygge respekt og beundring for kirken og dens lære ved deres måde at være på.

Uden at forcere noget bør der gives manden eller hustruen anledning til at blive belært om evangeliet. Ofte er det mest effektivt, hvis parret kan være med i en gruppe, der undervises. Hvis der er andre i gruppen som befinder sig i samme situation, vil det ofte hjælpe.

Lad aldrig mand eller hustru føle, at han eller hun står udenfor. Medlemsægtefællen bør hjælpe ikke-medlemmet til at føle, at familie-enhed, „familiefølelse“, er vigtig, og bevare sin tro på, at familien bør være „ét“ på enhver måde.

Husk fremfor alt, at den største hjælp kommer fra vor himmelske Fader. Bed altid og vær tålmodig.

Men din ægtefælle behøver hjælp. Indførelse i fællesskabet spiller en vigtig rolle her. Det bekendt mig, at nogle af vore stavs- og wardsledere endnu ikke helt har forstået, hvor vigtig denne indførelse i fællesskabet er. Jeg vil sige jer, at dette er et område, hvor ethvert medlem kan yde et virkelig bidrag.

Du kan dog ikke bare sidde og vente på, at en eller anden kommer hen til dig og beder dig føre sig ind i fællesskabet. Sådan er livet nu engang ikke. Du må se at blive involveret, hvor som helst du kan. Tilbyd at hjælpe og vær blot opmærksom. Det er en af grundene til, at Herren gav os Helligånden — for at holde os vågne over for vore muligheder for at velsigne andre såvel som os selv.

Jeg var i Vernal i Utah, ikke langt fra grænsen til Colorado, hvor jeg traf en søster, som netop havde hjulpet en familie på fem med at slutte sig til kirken. Hun sagde, at hun havde været inde i en forretning og set denne kvinde have vanskelighed med at finde frem til de varer, hun søgte. „Kan jeg hjælpe Dem,“ spurgte hun. Efter at have hjulpet hende, spurgte hun kvinden, om hun var på gennemrejse. Kvinden sagde, at hun og hendes mand var på vej til Colorado for at søge arbejde, og deres søster sagde: „Jamen, hvorfor søger De ikke noget her?“

„Jamen, vi ved ikke, hvor vi skal søge,“ sagde kvinde.

„Så lad mig hjælpe Dem,“ sagde vores gode søster. „Lad os få Deres varer samlet sammen, og kom så med mig hjem. Måske kan jeg hjælpe Deres mand til at træffe nogle mennesker, som kan hjælpe ham at finde noget arbejde.“ Søsteren tog telefonen, og i løbet af et par timer var manden på vej til et par samtaler for at få arbejde. Han tog ind og det ene tilbud, der gik ud på at hjælpe til på en gård.

Og tror I, at denne barmhjertige samaritan stoppede her? Næh, bestemt ikke. Familien på fem havde ikke noget sted at bo, så hun indbød dem til at blive hos sig om natten, og dér så de et lykkeligt familieliv, velsignelse af maden, familiebønner, morgen og aften, og alt det andet. Manden og konen og de tre børn var meget taknemmelige og blev interesserede i denne søster og hendes familie. Hun sagde, at når de var faldet lidt til, ville hun gerne fortælle dem, hvorfor de var, som de var. En uge senere tog hun missionærerne med ud til denne mand og hans kone — og familien blev senere døbt og sluttede sig ivrigt til kirken. Og under alt dette sørgede vores gode søster og andre for en passende indførelse i det lokale samfund.

Et af de vanskeligste aspekter ved omvendelse er undersøgelsesfølelse af, at han er alene, og at han forlader sine gamle venner og levesteder for noget nyt. Alle medlemmer kan blive aktivt involveret — og er nødt til at gøre sig anstrengelse for at blive involveret — med at hjælpe andre at finde kirken, finde nye venner, tage dem, som undersøger evangeliet med til sammenkomster, møder, sportsbegivenheder — alt, hvad der er godt og sundt. Ellers frygter undersøgerne almindeligvis den akavede situation ved tydeligvis at være nyankommen og fremmed. Det er endnu en grund til at jeg kan lide at gruppere familier i ligestillede grupper. Ved at undervise flere sammen, gør vi det muligt at udvikle nye venskaber.

Mange udsøgte ting er sket, når en gruppe af oprigtige familier kommer sammen for at lære om deres ægtefælles religion — og mens de lærer og taler og fortæller om deres følelser, og når deres ægtefælle fortæller og bærer passende vidnesbyrd, også om sit eget liv, bevæger Helligånden deres hjertes, og vidunderlige ting afsløres. Det virker! Jeg ser og hører om det hele tiden.

Lettelse af missionær arbejdet

Kirken har mange spændende programmer, der gør det ganske enkelt for ethvert medlem at være missionær.

Der sker noget mærkværdigt for mange af os, når vi hører udtrykket „ethvert medlem en missionær“ (med vægt på *ethvert*) og vi mindes om, at vi ikke blot bør „gøre en ekstra indsats“ i missionærarbejdet men også sætte fart i den ekstra indsats.

Sommetider danner vi os et fantasibillede af os selv, stående på en kasse oven over et hav af skrigende og fjendtlige ansigter, mens vi desperat prøver at kalde et gademøde til orden. Eller vi kan forestille os hvordan vi helt alene og håbløst taler for evangeliets principper imod et panel af folkekirkepræster, eller råt blive fejlet væk, mens vi går fra dør til dør med en håndfuld traktater, eller måske mens vi henvender os til fremmede på gaden. Eller vi kan tænke os, hvordan vi fornærmer vore naboer med en ting vi gør, som får os til at virke mærkværdige eller ikke særligt venlige for dem.

Fantasibillede som disse har utvivlsomt skræmt os fra at missionere mange, mange gange. Det er ikke, fordi vi tvivler på, at værket er sandt eller mener, at kirkens præsidenter, vore profeter, har bedt os om at gøre noget helt urimeligt eller umuligt. Det er simpelthen, fordi vi somme-tider er generte og finder det vanskeligt at forstå, hvordan vi, hver især, kan gøre det. Og når vi føler os ubehageligt tilmode ved det, vokser andre aktiviteter i betydning, så de optager al vor tid, og vi lader missioneringsmuligheder slippe os af hænde.

Men sådan burde det ikke være. Og, allerbedst, sådan behøver det ikke at være.

Det er rigtigt, at enhver burde engageres aktivt i missionsarbejde, men der kan være lige så mange forskellige måder at udføre missionærarbejde på, som der er mennesker, personlig stil, omstændigheder og inspiration. Efterlevelse af evangeliet og at hjælpe andre til at finde det, bør være en glad aktivitet. Og når vi finder ud af, hvad kirken virkelig forventer — at vi ikke allesammen behøver at være aggressive proselyt-hververe — så vil det, at være missionær, slet ikke længere forekomme så afskrækkende. Pludselig vil vi begynde at forstå, hvordan vi hver især kan blive aktivt engageret.

I det følgende vil du finde beskrevet nogle af de programmer, som ganske naturligt er vokset frem af kirkens missioneringsindsats. Det er kun nogle få af de ting, som enhver af os kan udføre. De gør det let for enhver at blive

missionær. Studér dem. Måske vil du begynde at danne dig et andet fantasibillede af dig selv som missionær — på den måde, der passer bedst for dig!

Hold en familiehjemmeaften for ikke-medlemmer

Det er en venlig måde at vise andre, hvordan livet som mor-mon virkelig er

I almindelighed er det sådan, at hvis et menneske kan opdage muligheden for at få større lykke ved et andet livsmønster, så vil det sandsynligvis være langt mere tilbøjelig til at lytte, end hvis man henvender sig direkte til ham med yderliggående prædikener.

Og det er netop det, der spilles på, når man bruger familiehjemmeaften som missioneringsmiddel. Uden upassende nærgåendehed gør du det muligt for dine gode venner og naboer at komme tæt på dig og få et roligt indblik i, hvordan evangeliet virker i dit hjem, og uden nogen ubehagelige forpligtelser. Du fremviser snarere end prædiker.

Men familiehjemmeaften for gæster, der ikke er medlemmer, er kun sjældent effektiv, hvis den er en uforberedt begivenhed — én, hvor du tydeligvis og i hast prøver at afvikle din pligt til at være missionær. Det kræver en smule klog forberedelse. Ideen med at bede en ikke-medlems-

familie om at komme til en særlig familiehjemmeaften bør følge som et naturligt led i et mere fuldstændigt venskabs- og undervisnings-„angreb“.

Måske kan programmet for et sådant „angreb“ udformes således:

1. Bestem hvilke familier blandt dine bekendte, du kunne lide at prøve at gøre til dine venner.

2. Prøv at lære dem bedre at kende gennem fælles aktiviteter: familieudflugter, hobby'er eller talenter — hvad som helst af gode, underholdende aktiviteter, som I har fælles

3. Når tiden er moden (og hvis du er opmærksom på udviklingen, vil du vide, hvornår det er), inviterer du dem, på en anden aften end mandag, til en særlig familiehjemmeaften.

4. Andre aktiviteter kan udmærket følge efter; og når tiden er inde, kan deres nysgerrighed med hensyn til, hvad det er, der ligger til grund for din families lykke, meget vel føre til mange muligheder for at præsentere dem for evangeliet.

En sådan plan kræver ikke mere end ærligt venskab og et ønske om med andre at dele det, som er det kosteligste af alt for dig. Dette er vigtigt. For hvis dine motiver ikke er ægte i enhver retning, vil du ikke få held med dig; dine anstrengelser vil få karakter af omvendelsestaktik. Påtagethed, falskhed og „salgsmetoder“ vil næsten altid slå fejl i familie-missioneringsarbejde. Vær dig selv og glæd dig over hvert eneste minut af dette arbejde.

Hvilke aktiviteter er bedst for den særlige familiehjemmeaften med ikke-medlemmer? Det vil helt afhænge af jeres og den pågældende ikkemedlems-families interesser og livsførelse. Du må være ydmyg, lydør og opfindsom — men aldrig unaturlig. I kan have en naturlig „lær-hinanden-altkende“-aktivitet. I kan arrangere en festlig grill-kom sammen i haven. En underholdende film eller lysbilledserie kan være det helt rigtige at begynde med. En mere evangelisk-orienteret kan passende bruges senere.

Visse retningslinier er almindeligvis ønskelige, så det bliver helt tydeligt for gæsterne, at der er en forskel mellem en planlagt familiehjemmeaften i jeres hjem og en aften med almindelig hængen omkring i dagligstuen og foran fjernsynsapparatet. Her er et forslag til, hvordan aftenens program kan se ud:

1. Åbningsbøn

2. En glad sang

3. En kort læktie om et emne som f.eks. ærlighed eller tjenesteydelse over for andre; eller måske et talentshow eller en diskussion.

4. Lege

5. Afslutningsbøn

6. Forfriskninger

En ting, som må være det vigtige midtpunkt, er „familiesammenhold“ som årsag til og følge af familiehjemmeaftener; det er en lejlighed til at komme sammen i en sympatisk atmosfære og drøfte familieforhold, familieansvar, familieprojekter og så videre.

Under hele denne særlige familiehjemmeaften skulle det være tydeligt for jeres gæster, at evangeliet har en enestående indflydelse på familier, at jeres familie er lykkelig

på en måde, som ikke ville være mulig uden det. Måske I så kan give ikkemedlems-familien et eksemplar af familiehjemmeaftensbogen som gave.

Hvem kan I begynde at forberede til en invitation til en særlig familiehjemmeaften i jeres hjem? Her viser det sig, at mulighederne er spændende. Der er flere muligheder end blot de mennesker, der bor i huset ved siden af.

Tænk på disse:

Familiemedlemmer og slægtninge, som ikke er medlemmer af kirken

Faglige bekendtskaber — folk, som I arbejder sammen med

Familier, som jeres børn er gode venner med

Sådanne, som har stillet jer spørgsmål om kirken

Familier, som for nylig er flyttet ind i nabolaget

Nogle, som har været til møde i jeres kirke

Gamle venner

Folk, som ofte kommer i jeres hjem

Mulighederne er næsten ubegrænsede. Jeres familie kan gøre det: Hele familien kan „rejse på mission“ ved at begynde at indlede venskab med andre som forberedelse til en særlig familiehjemmeaften, hvor I med dem kan dele jer selv, jeres glæde og jeres lykke og den fred, og sikkerhed, som kommer af at efterleve evangeliet.

Send Mormons Bog på mission

Hvordan man gør det ved hjælp af familie-til-familie programmet

For to år siden modtog en ung pige i det sydøstlige Asien en Mormons Bog fra Hong Kong missionen. Inden i var der et billede af en kvinde fra Salt Lake City sammen med et brev, der bevidnede, at Mormons Bog er sand. Det gjorde et sådant indtryk på pigen, at hun læste hele bogen.

Kort tid efter modtog denne søster i Salt Lake City et brev fra pigen, det første hun nogen sinde havde skrevet på engelsk. Det fortalte, at hun og ni andre medlemmer af hendes familie var blevet døbt ind i kirken, og at to andre, der endnu var for små til at blive døbt, ivrigt forberede sig derpå.

Dette er bare et af tusinder tilfælde, hvor familier er blevet omvendt til evangeliet gennem familie-til-familie-Mormons-Bog-programmet — et program, som De halvfjerds' første kvorum nu anbefaler for alle kirkens kvorummer af halvfjerds'er. En tale om, hvordan det bør fungere, blev holdt ved halvfjerdsernes afdelingsmøde under regional-møderne i 1977.

Familie-til-familie-programmet med Mormons Bog er baseret på en enkel, velkendt kendsgerning: Mormons Bog er et magtfuldt missioneringsredskab. Den kan omvende folk til evangeliet, hvis de vil læse den.

Det er derfor, at en af de bedste måder at være missionær på, er at give en Mormons Bog til en eller anden. Og i familie-til-familie-programmet er det en „personlig“ Mormons Bog, et eksemplar med et billede af dig og din familie sammen med et skriftligt vidnesbyrd.

Hvorfor sådanne „personlige“ bøger?

Fordi det sommetider sker, at et menneske, når han får lejlighed til at se en Mormons Bog, hurtigt kikker den igennem og lægger den tilside. Det er for ham blot endnu en bog. Hvis han ikke kender til den i forvejen, forstår han ikke, at den kunne blive den mest vigtige bog, han fik at læse hele sit liv.

Men når et menneske åbner en bog og ser et billede af en virkelig familie og et skriftligt vidnesbyrd om, at den bog er sand, og at den vil forandre hans liv, hvis han vil læse den, så bliver hans kontakt med Mormons Bog pludselig personaliseret. Han vil være meget mere tilbøjelig til at undersøge den nærmere og til at læse den — især hvis vidnesbyrdet og billedet er fra én, han kender. Han er allerede

i berøring med et levende vidnesbyrd, og det forandrer hans indstilling til denne hellige bog.

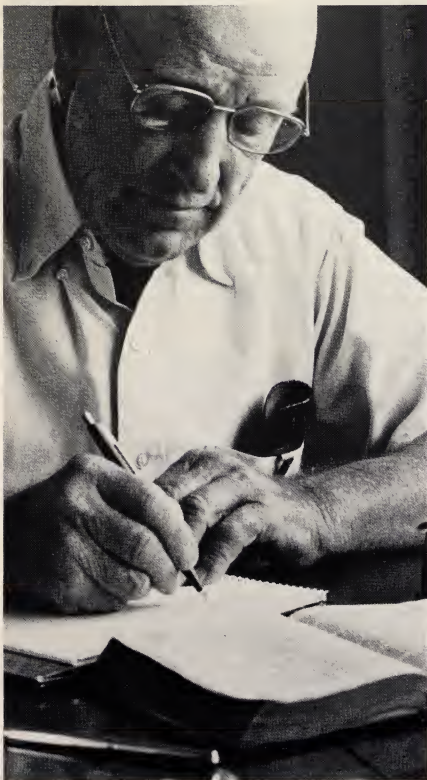
Formålet med familie-til-familie-Mormons-Bog-programmet er derfor (1) at lade familier i kirken enten sende „personlige“ Mormons Bøger til folk, de kender, eller forsyne missionærer med nogle, som de kan benytte til at finde vordeinde medlemmer, og (2) at opmuntre medlemmer til at etablere familie-til-familie korrespondance med disse vordeinde medlemmer som indledning til et venskab.

Se her, hvordan det kan gøres. Først får du fat på et billede af din familie og klæber det øverst på et stykke tyndt karton eller svært papir i størrelsen ca. 10,5 x 17 cm. Forneden på dette hånd- eller maskinskriver du et vidnesbyrd, som du og din familie har sammensat. Derefter får du fra dit wards missionsleder eller præsidenten for halvfjerdserne et kort eller en brochure til at indsætte i bogen, med titlen „23 spørgsmål besvaret af Mormons Bog“ (PFFSO104) og en „Tilbageberapportingseddel“ (PFFSO 090). De fås fra Distributions Centret. Disse tre ting anbringes derefter inden i den Mormons Bog (mellem bindet og smudstitelbladet forrest i bogen), som du vil give som gave. Men det er meget vigtigt, at du også anbringer en selvadresseret kuvert med et stykke blankt papir indeni. På det kan den, der modtager bogen, skrive tilbage til dig, og en korrespondance kan begynde.

Når første bøgerne er i orden, er der en række ting, du kan gøre. Du kan give dem direkte til dine bekendte i dine bestræbelser på at stifte venskaber, og derpå senere introducere missionærerne, når tiden er moden dertil. Eller du kan give dem til dit wards missionsleder eller til halvfjerdsernes præsident, så de kan benyttes af fuldtids- og stavmissionslerne i din stav eller dit distrikt. De vil enten blive givet til de ikke-medlemmer, som du anviser, eller hvis der ikke opgives nogle bestemte navne, til andre undersøger, som viser særlig interesse i det evangeliske budskab. Stavene i én mission forsynede missionspræsidenten med 26.000 „personlige“ Mormons Bøger! En særlig god måde, at gribe dette an på, er at gøre det let for familier at skaffe sig et familieportræt ved at bede et wards-medlem tage billeder for alle interesserede familier.

At få hele familien involveret i at nedskrive et vidnesbyrd på et kort sammen med et billede af familien, kan blive en storartet familieaftenaktivitet. Det er en af de bedste måder at udvikle „ethvert medlem til missionær“. Og senere, når der begynder at komme breve tilbage fra familiens nye kontakter, kan en familieaftenaktivitet lejlighedsvis bruges til at besvare breve — igen med alle og enhver involveret og især de unge, som snart skal være fuldtidsmissionærer, og børn, der vil vokse op og engang blive missionærer. Sådanne kontakter med andre familier kan have en betydningsfuld virkning også på din egen familie.

En primarylærerinde lod børnene i sin klasse tage billeder af dem selv med til klassen, og hun hjalp dem med at skrive deres vidnesbyrd. Bøgerne med disse vidnesbyrd blev sendt rundt omkring i hele verden. Et eksemplar kom til Holland, hvor en ti-årig pige fik det. Hun skrev senere tilbage: „Kære broder Mike, nu er jeg også medlem af kirken.“ Hun og hele hendes familie blev døbt.

Bill Bradshaw, som leder familie-til-familie-Mormons-Bog-programmet i Temple Square's Besøgscenter, fortæller om en „personlig“ Mormons Bog, som han fik af en 7-årig dreng: „Han anbragte et farvebillede af sig selv. Han var rødhardt og fuld af fregner, og han begyndte at skrive sit vidnesbyrd i det ene hjørne af kortet og endte op i det andet. Det lød: ‚Til den, det måtte vedkomme: Jeg gir dig denne Mormons Bog. Jeg ved, den er sand, for mine forældre har læst den for mig, og de siger, at den er sand. Og hvis du har flere spørgsmål om denne kirke, så skriv til mig, og jeg skal nok besvare dem for dig‘. Og så kom der en dag en mand herind, og da jeg gav ham den bog, og han læste, hvad den dreng havde skrevet, fyldtes hans øjne med tårer, og han sagde: ‚Jeg ville give hvad som helst for den bog.‘”

Herrens ånd virker på mennesker, når du giver Mormons Bog væk.

I et andet tilfælde begyndte et ikke-medlem, som var videnskabsmand, en korrespondance med en velkendt sidste dages hellig videnskabsmand som resultat af en Mormons Bog kontakt. Den mand og hele hans familie sluttede sig alle til kirken.

En seminarklasse i Kearns i Utah påtog sig et projekt og bidrog med 3.600 eksemplarer af særligt behandlede Mormons Bøger.

En gruppe af enker, som mødtes ugentlig som en familie-hjemmeaftengruppe, begyndte at sende nogle Mormons Bøger ud på denne måde. De fik straks en mængde breve, og som gruppe besvarede de dem alle og har nu en permanent korrespondancegående.

Og eksemplerne på opmuntrende tilfælde kunne fortættes i det uendelige.

Er dette den rigtige form for missionærarbejde for dig og din familie? Hvis du mener det, så lad din wards-missionsleder eller præsidenten for de halvfjerds hjælpe dig igen. Henvend dig til ham med det samme.

Den danske Stjerne som en missionær

Somme tider mener man, at missionærarbejde kun kan udføres af et frygtløst, dynamisk, aggressivt, selskabeligt anlagt menneske, som med fuldstændig naturlighed kan standse fremmede på gaden, belære taxichaffører og prædike i gangen på flyvemaskiner. Men hvad med os generte, ikke så aggressive sjæle, som aldrig rækker hånden i vejret i klassen, og som får udslet af bare nervøsitet over at skulle holde en 2 1/2 minuts tale? Vi ved, at missionærarbejde er en alvorlig forpligtelse, og alligevel har vi ikke den selvtilid, der er nødvendig for en aggressiv metode. Findes der ikke en stilfærdig missionæringsmetode, som vi kan begynde med, mens vi oparbejder mere mod?

Svaret er: Jo! Der findes en metode, der så godt som er sikker på ikke at fornærmere nogen. Ja, et af dens hovedformål er at gøre gode venner til endnu bedre venner. Den indebærer brugen af Den danske Stjerne på den ene af to måder: (1) lejlighedsvis at forære eksemplarer af Stjernen væk, og (2) give gave-abonnementer. (Der findes nu sådanne halvårs-abonnementer, der gør det lidt lettere at forære bladet til dine venner.)

Begge metoder, at benytte bladet på, har absolutte fordele fælles. For det første giver Den danske Stjerne det vordende medlem et nøjagtigt og tiltalende indblik i, hvilken tilværelse der kan ligge foran ham som medlem af kirken, og om hvordan kirken er indstillet på at hjælpe med til at klare livets problemer. Men endnu mere vigtig er den kendsgerning, at han med Stjernen kan få et indblik i kirken i enrum med sine egne tanker og med den fart, som han selv bestemmer, uden at nogen kikker ham over skulderen og siger: „Nå, hvordan går det? Må jeg sende missionærerne hjem til dig nu?”

Ingen kan have noget at udsætte på en sådan fremgangsmåde i forsøget på at „finde”, fordi det er en naturlig måde at dele oplysninger og fortælle om en tro på uden at være aggressiv eller anmassende. Ingen føler sig truet. Og det er én af årsagerne til, at Den danske Stjerne næsten altid gladeligt modtages af venner, der ikke er medlemmer.

Måske er den mest almindelige måde at man gør en eller anden opmærksom på en artikel, der handler om et emne, som du tidligere har talt med vedkommende om. Det store udvalg af forskelligartede artikler og emner, som dækkes af Den danske Stjerne, gør det let for dig at centrere om det, der interesserer dem, som du er i kontakt med. Specialnumre af Stjernen er især nyttige i den henseende. En dag for nogle måneder siden talte et medlem af kirken om religion med en arbejdskammerat, der ikke var medlem og som sagde: „Vil du påstå, at der i dag eksisterer profeti, og en levende profet?”

„Ja, det tror jeg.”

„Nå, og hvad har han så profeteret fornylig?” spurgte manden — ikke altid så let et spørgsmål at besvare, fordi vi får så mange råd fra vore ledere, at det kan være vanskeligt at tænke på noget specifikt lige med det samme.

Men vores medlem sagde: „Jeg kan lade dig læse noget af det, han har fortalt os fornylig.” Og næste dag bragte han ham et eksemplar af Stjernens generalkonference-nummer og et andet nummer med et budskab fra Det øverste Præsidentskab. Da manden læste, hvad kirkens præsident havde sagt og skrevet, gjorde det et stort indtryk på ham -

At deles om evangeliet måned efter måned!

At give gave-abonnementer er lige så enkelt som at give et enkelt nummer og har en ekstra fordel: Det hjælper folk med at blive vant til kirkens lærdomme over et længere stykke tid, mens du giver dem den vigtige mulighed for at følge op ved at tale med dem eller skrive til dem, idet du er opmærksom på tegn på oprigtig interesse. Gave-abonnementer kan altid gives til familiemedlemmer, som ikke bor hjemme; og fødselsdage, bryllupper og an-

dre særlige begivenheder er gode lejligheder til at give Den danske Stjerne i abonnement til gode venner.

Et gaveabonnement kommer næsten altid på et naturligt tidspunkt under udvikling af et venskab. En kvinde fortalte om en ven, som besvarede alle hendes spørgsmål om kirken med et roligt vidnesbyrd. Da hendes udspørgen vedblev, begyndte han at bringe hende bøger at læse, især når han ikke kunne besvare hendes spørgsmål. Ofte havde en artikel i Stjernen netop det svar, som hun havde brug for, og han lånte hende sit eksemplar. Hun sagde: „Selvfølgelig endte det med, at jeg læste hele bladet, før jeg sendte det tilbage. Det syntes, som om hver eneste artikel havde noget at gøre med min særlige situation. Der var kun

ganske få, som ikke rørte mig dybt.” Efter nogle få gode oplevelser med Stjernen, følte hun det som en kompliment, da han gav hende et abonnement som gave.

Numre af Stjernen, som ligger hjemme hos ikke-medlemmer eller i hjem, hvor kun den ene ægtefælle er medlem, kan have stor virkning, når et bestemt behov opstår. Følgende eksempel fortæller en stavsmissionær fra Washington stav: „Vi blev bedt om at undervise en sådan ‚delvis-medlems-familie‘. Hustruen der ikke var medlem, havde læst et særnummer af The Ensign (kirkens engelsksprogede tidsskrift for voksne) og var overmåde interesseret i, hvad hun fandt deri. Hun bliver nu undervist i evangeliet og skal snart døbes.”

Howdan man bestiller et gaveabonnement

Hvis du er som de fleste mennesker, så har du adskillige venner lige nu, som kunne blive mere interesserede i kirken, hvis de kom til at modtage Den danske Stjerne regelmæssigt. Du kan nu give enten det almindelige ét års abonnement til den almindelige pris, eller et særligt halvårs-abonnement til halv pris. Det er en gave, som du kan give på et hvilket som helst tidspunkt af året, ikke blot under dit wards eller den grens kampagne for fornyelse. Men med julen nær er det måske tiden at tænke på dem, som du ønsker at glæde på denne måde. Den særlige kupon, der findes indsat i dette nummer, forklarer fremgangsmåden.

Vi skal erindre om, at det første nummer i dette gaveabonnement vil indeholde et gavekort, der fortæller modtageren, at bladet kommer som gave fra dig.

Gaveabonnementer kan have varig betydning, selv i tilfælde, hvor modtageren ikke øjeblikkeligt er interesseret i at slutte sig til kirken. Et nyt medlem skrev, at han ikke blev døbt, før syv år efter, at han første gang blev undervist af missionærerne. Gennem denne lange periode var Den danske Stjerne hans eneste kontakt med kirken. I bladet fandt han en kilde til styrke og vejledning mange gange, når han følte sig nedtrykt.

„Jeg ville ikke have noget særligt at gøre med kirken,” sagde han, „men jet har altid læst Stjernen og fået noget ud af den. Den har spillet en stor rolle for mig, og tilsidst bragte den mig også ind i den sande kirke.”

Tag dem med i søndagsskolen

til nadvermøde, hjælpeforeningens møder, de unges møde, en fest eller noget andet!

Søndagsskolens undersøgerklasse er som skræddersyet til en venlig introduktion til diskussion om evangeliske emner.

I vort forhold til interesserede ikke-medlemmer kommer der ofte et tidspunkt, hvor det synes naturligt og logisk at invitere dem i kirke,

Når det sker, er det første møde, du vil indbyde dem til, sandsynligvis søndagsskolen, fordi søndagsskolen har et kursus, der udmærket egner sig for dem, der først lige er ved at lære om evangeliet — enten dit ward eller gren er så godt udbygget, at der findes en „undersøgerklasse“, eller alle voksne samles i seniorklassen.

Denne klasse er søndagsskolens modpart til den organiserede missionærindsats, idet man her påbegynder undervisning, hvor arbejdet med „at finde“ er fuldført.

Et nyt medlem af kirken fortæller, hvor effektiv en del af missionærarbejdet underøgerklassen kan være:

„Jeg plejede at tale religion med et medlem af kirken, som arbejdede ved bordet ved siden af mig, og en dag kom det til det punkt, hvor jeg stillede ham spørgsmål, hver gang vi havde en pause. Han var meget tålmodig, og hvis han ikke kendte svaret, kom han med en bog eller et blad.

Jeg lærte en masse om forskellige emner, men jeg kunne ikke få dem til at hænge sammen. Han var altid glad for at tale med mig, men efter nogen tids forløb var det, som om jeg løb tør for spørgsmål, samtidig med at jeg følte det, som om jeg havde hundrede ting at spørge om. Det var meget frustrerende.

Så en dag sagde han til mig: „Hør nu her, hvorfor kommer du ikke med mig i kirke på søndag? Der er en søndagskoleklasse dér, som vil give dig en ganske god oversigt over, hvad vi tror . . . bedre end jeg kan. Hvorfor ikke komme der et par gange, og hvis du derved kan få sammenhæng i det hele, så er det fint. Hvis det ikke hjælper, så ved du i hvert fald med dig selv, at du har gjort et hæderligt forsøg. Hvad siger du?“

Jeg gik med ham i søndagsskolen, og det lærte jeg en hel masse af. Jeg ved godt, at jeg lavede et nummer ud af det, de første to gange, fordi jeg blev ved med at sige sådan noget som: „Ah ja selvfølgelig, nu forstår jeg“ og „det er rigtigt; selvfølgelig er det det“. Igen og igen. Jeg begyndte at se planen i det hele, og det var bare skønt. Jeg tror nok, at jeg var tre eller fire skridt foran missionærerne, da de begyndte at undervise mig.“

Undersøgerklassens kursus er det helt rigtige for undersøgerne på alle stadier — dem, som er ved at blive undervist af missionærer og sådanne, som bare er interesseret i at lære noget om kirken, fordi det både er et introduktionskursus for nye medlemmer af kirken og et opriskningskursus for nyligt genaktiverede medlemmer:

Det er nok en søndagsskoleklasse men den er samordnet med halvferdernes arbejde i wardet eller grenen, hvilket yderligere knytter den til det organiserede missionærarbejde. Undervisningen udføres af en halvferd, hvis det er muligt.

Den bedste måde at fortælle dine venner om undersøgerklassen er måske at forklare nøjagtigt, hvilken slags klasse den er i sammenligning med andre søndagsskoleklasser for voksne. Forklar, at seniorklassens kursus dækker alle skrifterne over en otte-års periode. Dette år vil vi f.eks. blive færdige med anden halvdel af Mormons Bog. Derefter vil der komme to år med Lære og Pagter og kirkens historie; derefter Den kostelige Perle og Det gamle Testamente; og så Det nye Testamente og tilbage til Mormons Bog. Det

er en bestandig cyklus af evangelisk undervisning gennem skrifterne.

Undersøgerklassens kursus „Evangeliets grundprincipper“ er anderledes, idet det er et grundkursus eller en oversigt over hele evangeliet, præsentøret i tolv lektioner. Det er beregnet på at give et menneske en solid grundvold, for det kommer ind i malstrømmen af evangeliske studier. Lektierne er udarbejdet på en sådan måde, at det ikke betyder noget, på hvilket punkt undersøgeren begynder i serien. For eksempel kan man begynde med lektie syv og fortsætte til lektie tolv for derefter at fortsætte med første lektie og gå videre med dem til lektie seks — man kan få dem i en hvilken som helst rækkefølge efter ønske, og uden at nogen behøver at føle sig ilde berørt, hvis rækkefølgen brydes.

Indvævet i lektierne er en præsentation af frelsesplanen. Undersøgeren vil lære om gengivelsen af evangeliet gennem profeten Joseph Smith; noget om templer og præstedømmeordinanser; en hel del om familiens evige natur; og også om lydighedens velsignelser. Han vil også lære om vidnesbyrd og om den måde, hvorpå kirken er organiseret for at varetage sine medlemmers behov.

Lige så vigtigt for det vendende medlems smertefri overgang til en sidste dagens helligs levevis, er det, at han lærer om alt det, der kan redde ham fra megen forvirring og mulige forlegenheder. For eksempel vil han lære mange udtryk, som er hverdagsord for den, der længe har været medlem, men let kan virke forvirrende på den nyligt tilkomne — udtryk som „biskop“ og „højrådsmedlem“ og andre som „at salve de syge“ og „fasteføre“.

Han vil lære om, hvordan familien passer ind i kirkens organisation, og om, hvor grundlæggende en enhed den er. Og han vil lære noget om præstedømmets og hjælpeorganisationernes opbygning.

Hvis du fortæller din ven om undersøgerklassen som en slags rundrejse i evangeliet, der vil hjælpe ham til at „klare“ det store emne, vil han sandsynligvis være glad for at komme der! De, der kommer, kan regne med at få enkel og god undervisning, høre vidnesbyrd og opleve venskab.

Når du virkelig får lejlighed til at invitere dine ikke-medlemsvenner til søndagsskole, bør du først sikre dig, at undersøgerklassen virkelig er i gang på dette tidspunkt. De fleste ward og grene holder klassen løbende, men lejlighedsvis vil der være en pause på nogle uger mellem de 12 lektioner. Du vil også gøre klogt i at ledsage dine venner til deres første time i denne klasse for at introducere dem for læreren og de andre medlemmer af klassen. Om du så vil fortsætte med at komme dér, må afhænge af omstændighederne. I den retning må du være meget påpasselig og fintmærkende. Lejlighedsvis vil din tilstedeværelse afholde dine venner fra at stille spørgsmål helt frit. I sådanne tilfælde bør du lade dem være alene og overlade dem til selv i fred at kaste et blik på kirken i al fredsommelighed uden nogen form for pression. I almindelighed er der imidlertid sandsynlighed for, at dine venner vil føle sig bedre tilpas med dig ved deres side, og i det tilfælde bør du forsøge at overvære alle timerne sammen med dem. Er der ingen „undersøgerklasse“ i din søndags-

skole, bør du, før du bringer dine venner med, tale med seniorklassens lærer, således at han er parat til at indrette sin undervisning efter det niveau, som dine venner står på. Han vil så også have mulighed for at byde dem velkommen og måske lade dig præsentere dem for klassen.

En mand fortalte om et interessant tilfælde den første gang, han besøgte undersøgerklassen med en nabo. „Jeg havde nogle blandede følelser, lige da jeg kom,” sagde han. „Jeg var bare en smule interesseret i at finde ud af, hvad mormonerne troede, men jeg var bange for, hvad nogen mon ville sige til, at jeg lugtede af tobak. Jeg vidste jo, at mormonerne ikke røg. Men da jeg kom i klassen, hvem traf jeg så? min anden nabo! Jeg vidste, at han havde røget i årevis, og han så også en smule fåret ud. Men da han fik øje på mig, tøede han op med et bredt smil, og vi holdt sidenhen sammen gennem hele kurset. Vi kom også godt ud af det med alle de andre.”

Og en kvinde sagde dette om sine oplevelser i klassen: „Jeg tror nok, jeg var et virkeligt problem for min nabo, selv om hun aldrig ville indrømme det. Jeg sad dér otte lektier igennem uden at føle, at der var noget dér, som jeg kunne eller egentlig skulle forpligte mig til. Men jeg blev ved med at komme igen sammen med hende. En søndag, da jeg kom hjem, satte jeg mig ned og tænkte en stund, og pludselig forstod jeg, at jeg havde lært meget mere, end

jeg havde tænkt mig. Jeg var forbavset over, så meget mit syn på livet havde forandret sig lidt efter lidt, og hvor lyst alting nu forekom. Hun var virkelig forbavset, da jeg ringede hende op og sagde: „Hvad skal jeg nu gøre?” Hendes ven, der var medlem præsenterede hende for missionærerne, og hun blev døbt nogle få uger senere.

Når du overværer en klasse sammen med dine ikke-medlemsvenner, vil det blive forventet af dig, at du deltager og bærer dit vidnesbyrd. Men det er meget vigtigt, at du ikke dominerer diskussioner og bliver så ivrig, at du taler om mere vidtrækkende emner, som lektierne ikke er beregnede på at skulle dække. For megen snakken fra din side gør det vanskeligt for dine gæster at lære nogle af de mere enkle ting. Ældste Boyd K. Packer sagde engang, at det er som at „sætte to vandslanger sammen, når vandet fosser igennem den ene for fuldt tryk”. (Tale til søndagsskoleledere den 7. okt. 1972.)

Når lejligheden byder sig til at invitere dine venner til kirke, vil det ideelle sted at medbringe dem sædvanligvis være undersøgerklassen. Den er beregnet på at skabe det særlige led mellem nysgerrighed med hensyn til evangeliet og begyndelsen til en klar forståelse af, hvad kirken kan byde sine medlemmer. Det er en af de broer, som det vendende medlem kan gå over på sin rejse til en mere fuldkommen forståelse af Jesu Kristi evangelium.

Hvordan man bærer vidnesbyrd

AF STEPHEN R. COVEY

Hvad er et vidnesbyrd?

Sommetider bliver jeg forbløffet over et vidnesbyrds kraft. Når alt kommer til alt, så er det jo blot et par enkelte ord mere, end hvad vi almindeligvis ville sige til et menneske — for sådan forkommer det jo, ikke? Men hvilken magt har ikke de ord!

For eksempel talte jeg til missionærerne på sprogskolen, da jeg pludselig følte mig tilskyndet til at bære vidnesbyrd om hver enkelt persons indre, personlige værdi. Jeg fremhævede, at der ikke var grund til at sammenligne sig selv med nogen anden, at Herren kendte og elskede hver enkelt som et selvstændigt væsen og havde særlig vejledning og kraft til at hjælpe hver enkelt med at tage de næste skridt, osv. osv. Bagefter var der adskillige, som bad mig bære det samme vidnesbyrd igen og at give mere forklaring, næsten som om de desperat ønskede at tro det. En af dem synes næsten overvældet af lettelse og glæde.

Jeg husker mange gange, hvordan jeg, efter at have belært om evangeliet til undersøgere i missionsmarken, til medlemmer ved møder i kirken, til nogen, som har søgt råd hos mig, eller til fremmede i et fly, har følt mig tilskyndet til at bære vidnesbyrd om Frelserens eksistens og kraft. Når jeg således har båret vidnesbyrd, har jeg følt mig som en kanal eller et rør, hvorigennem kærlighed og kraft strømmede. Selv om det forekom så rigtigt og normalt den gang, var jeg ofte bagefter forbløffet over den næsten mirakuløse indvirkning det har, når et menneske bærer vidnesbyrd over for et andet ved Åndens hjælp. Anders vidnesbyrd har en lignende virkning på mig.

Hvoraf kommer det, at aflæggelse af vidnesbyrd har en sådan magt og er så nødvendigt? Man kan tænke sig i det mindste tre årsager. For det første er aflæggelse af vidnesbyrd den reneeste form for menneskelig kommunikation. Den dybeste mening, den dybtfølte overbevisning i ens sjæl gives til et andet menneske ved hjælp af Helligånden som medium. „Derfor forstår den, der prædiker, og den, der hører, hinanden, og begge bliver opbygget og glæder sig med hinanden” (L&P 50:22). Herren ønsker, at hans børn skal høre og modtage guddommelige sandheder, så de kan leve ved dem og modtage mere.

For det andet hjælper aflæggelsen af vidnesbyrd os til at føle os mindre „fremmed her”. Utvivlsomt kendte vi, før vi kom hertil, mange evige sandheder, og „rene vidnesbyrd” gennemtrængte i tilstrækkelig grad sløret for at minde os om vor føjerdiske åndelige viden. Til en vis grad føler vi os „hjemme”.

Præsident Joseph F. Smith forkyndte: „Enhver iøjnefaldende sandhed, der kommer så stærkt til hjerte og sind hos et menneske, er blot en opvågning af åndens erindring.” Han spurgte derefter: „Kan vi kende til noget her, som vi ikke vidste, før vi kom her?”

For det tredje, så hunger mennesker efter et fast holdpunkt i universet; noget, de helt og fuldt kan tro på og stole på. Måske er dette mere rigtigt end nogen sinde før, fordi næsten altting her i verden forandrer sig, blandt andet selv forandringernes hastighed. Men også den øges bestandigt. Der *må* findes noget uforanderligt, som er sandt! Ellers er vi tilbøjelige til at ty til forsvar som forudfattedhed

og kynisme for at holde os usårbare overfor alle de ubeständige kræfter, der spiller om vor tilværelse.

Et ægte vidnesbyrd danner i sig selv en rustning og gør sådanne forsvar unødvendige (studér L&P 27:15-18) og, når et vidnesbyrd først er født, kan det opretholde håbet på det område hos de lyttende om, at der findes noget, som er evigt.

Howdan skulle vi bære vort vidnesbyrd?

Der er sandsynligvis lige så mange svar på det spørgsmål som der er mennesker. Men der findes nogle grundlæggende idéer, som kan have almenlydig værdi. Tænk over disse ti retningslinjer:

1. *Bær vidnesbyrd ved og gennem Anden.* Det rette tidspunkt er ofte alt afgørende. Ved at dyrke den Andens gave, der kaldes dømmekraft, ved at bede specielt om vidnesbyrdets ånd og ved at være åben og modtagelig, vil vi komme til at vide, hvornår og hvordan vi bør bære vidnesbyrd. Det er upassende, ja, ødelæggende at bære vidnesbyrd, når Anden ikke er til stede, når der ikke føles kærlighed, når det, som vi har forkyndt, har været svagt og forvirrende, og når vore personlige forhold tydeligvis ikke svarer til vore ord.

„Og Anden skal gives jer ved troens bøn; og dersom I ikke modtager, skal I ikke undervise” (L&P 42:14).

Selv om et vidnesbyrd absolut indebærer følelser, så er det mere end følelser, og det er nødvendigt at vi vogter os for upassende og overdrevne udtryk for følelser, der kan være ego-centriske og uægte. Et vidnesbyrd bekræfter og sætter prik over vore belæringer. Det udgør ikke nogen erstatning for dem.

Vi bør heller ikke overdribe det formelle vidnesbyrd ved at sige: „Jeg ved”, „Jeg ved”, hvert andet øjeblik. Også det kan efterhånden miste sin virkning.

Vi bærer vort vidnesbyrd uformelt med den naturlige stemmeføring, som vi bruger, når vi forklarer evangeliske principper og med den grund af respekt, som vi viser andre (tænk på Johs. 13:34-35).

2. *Bær vidnesbyrd, når du føler stor kærlighed.* Ja, det er i sig selv en form for vidnesbyrd at vise kærlighed, når man belærer om evangeliske sandheder. Det er ofte umuligt for folk at modtage mere lys og sandhed, medmindre de formemmer en kærlig interesse fra vor side på forskellige måder, også når det gælder om at undervise dem og bære vidnesbyrd for dem, at bede med dem og opmuntre dem, at forsikre dem, understrege for dem og forstå dem, at ledsage dem og ofre sig for dem. Mange forældre, lærere og medlemsmissionærer, som gør de første ting, men ikke de sidste, ville blive forbavsede hvis de kendte kraften og magten i alle ting tilsammen.

Retfærdig brug af myndighed sker gennem karakteregenskaber og ikke på grund af stillingen. Et vidnesbyrd fra et bemyndiget menneske, som bruger overtalelse, venlighed, blidhed, uskærmet kærlighed, osv., er mange gange mere magtfuldt og indflydelsesrigt end et vidnesbyrd fra én, som mangler indvendig styrke og låner den fra sin stilling. Efter min mening kan præsident Kimball „være frimodig og direkte” i sine udtryk og vidnesbyrd

først og fremmest, fordi hans kærlighed og ydmyghed er så tydelig for alle.

3. *Bær vidnesbyrd for folk, ikke mod dem.* Formålet er at opmuntre dem, ikke at fordømme dem. Selv i de tilfælde, vi kender fra skrifterne, hvor vidnesbyrd blev båret imod folks sjæle, var det endelige formål at kalde (ryste) til omvendelse og velsigne, ikke fordømme.

4. *Bær lejlighedsvis vidnesbyrd, efter Andens tilskyndelse, om det andet menneskes herkomst og værdi* og om han eller hendes evner til, med Guds hjælp, at acceptere og adlyde den givne sandhed, og også om magten eller friheden til at vælge at ville adlyde. Som missionspræsident skrev jeg et brev til hver nyomvendt og bad om et brev fra vedkommende, hvori de pågældende kunne fortælle om omvendelsesprocessen, bl.a. også de problemer og den modstand, som de mødte. Omkring halvdelen af svarene antydede, at lige fra begyndelsen havde de aldrig tvivlet på budskabets sandhed. De tvivlede på sig selv. De betvivlede deres eget værd eller deres evne til at efterleve sandheden.

Men når mennesker bliver klar over deres himmelske herkomst, over deres guddommelige muligheder og over deres frihed eller magt til at vælge hvad de vil svare i en hvilken som helst situation, åbnes og frigøres noget betydningsfuldt i dem, som gør dem stærkere.

Når vi vidner om et andet menneskes virkelige identitet og værd, får den pågældende håb og mod.

5. *Bær vidnesbyrd i henhold til inspiration.* Vidnesbyrd kommer fra Helligånden. De kommer til én, som er åben og søger, og som prøver at være trofast over for den sandhed, han allerede har. Ellers har mange mennesker den kulturelle opfattelse, at vejen til sandhed er intellektuel, hvilket til en vis grad er rigtigt men så sandelig ikke den vigtigste. Folk vil komme til at kende sandheden i samme grad som de er ærlige over for den sandhed, de allerede har. For at finde sandheden må vi begynde med at være ærlige. Jeg husker mange gange at have undervist mennesker, som hævdede at tvivle på Joseph Smiths historie. De havde virkelige problemer med tobak og kaffe (eller andre problemer som Anden vidnede om), og vi fortalte dem altid, at hvis de ville efterleve visdomsordet, ville de modtage skjulte skatte af kundskab, dermed også et vidnesbyrd om Joseph Smiths profetiske kaldelse. „I får intet vidnesbyrd, førend jeres tro er blevet prøvet” (Ether 12:6). Mange erkendte straks det virkelige problem og overvandt senere den pågældende vane og oplevede opfyldelse af løftet.

6. *Fortæl det lejlighedsvis til andre, når du føler Anden, og du mærker, at de også føler den.* Ellers får mange forkerte idéer om, hvad der kan forventes, og bliver ved at være på udgik efter noget mere dramatisk og mystisk, mens de „ser forbi målet” og tilsidesætter den stille, sagte stemmes sødme, harmoni og rolige overbevisende frem.

„Min ven, den samme søde, fredfyldte ånd, som både du og jeg føler lige nu, er den samme ånd, du vil føle, når du med bøn i hjertet overvejer om Mormons Bog er sand eller ikke.”

7. . . Lær at stoppe op, når du bærer vidnesbyrd, for at give den anden tid til at tænke og føle. Jeg husker, hvordan jeg betragtede ældste Boyd K. Packer oplære sine missionærer i New England i at sætte tempoet ned, når de gennemgik deres lektier for vorrende medlemmer, og især at standse op, når de gav deres vidnesbyrd for at give Anden lejlighed til at udføre sit uovertrufne omvendelsesmirakel. „Vær rolig. Tro. Se dem ind i øjnene. Og bær så dit vidnesbyrd.“

„Vær stille og vid, at jeg er Gud“ (L&P 101:16).

8. Benyt bevidnende ord og udtryk, som kan forstås af dem, der tales til. Alt for mange kommunikationsvanskeligheder skabes ganske unødvendigt ved almindeligt kirkesprog, som ikke-medlemmer ikke forstår. (For eksempel er ord som „vidnesbyrd“, „nader“, „præstedømme“, „familiehemmeaften“, „ward“, „gren“, „stave“, „tiende“ og mange flere, udtryk, som let kan misforstås eller slet ikke forstås.) Ligesom vi ikke burde betænke os på at lære et andet sprog, burde vi ikke, når vi kommunikerer, betænke os på at holde os inden for det sprogbrug, som andre benytter.

Herren selv er det fuldkomne eksempel på dette. Det er hans profeter også. Nephi sagde: „Thi min sjæl finder behag i klarhed, thi på denne måde virker Gud Herren blandt menneskenes børn. Thi Gud Herren oplyser forstanden, og han taler til mennesker i deres eget sprog og til deres forstand“ (2 Nephi 31:3).

9. Bered dig til at bære vidnesbyrd. Bed specielt om vidnesbyrdsånd. Bed om mod til at give det udtryk. Ydmyg dig i faste og omvendelse. Det er værdt at tænke over, at det månedlige vidnesbyrds møde kommer lige efter faste

og fornyelse af vore pagter. Et vidnesbyrd til et sådant møde er også mere end at give udtryk for taknemmelighed, så smukt og rigtigt taknemmelighed end kan være. Det omfatter bl.a. også at man udtrykker sin overbevisning, erklærer sin stilling, giver udtryk for sin sjæls dybeste overbevisning, født af Anden, om, at Jesus Kristus er Guds Søn, at Joseph Smith og hans efterfølgere virkelig var kaldede til at være profeter, og at kirken ledes af Jesus Kristus.

Den måde vi lever på er vort tydeligste vidnesbyrd, specielt når vi er under pres og trusler og alligevel lever retskaffent. Over et stykke tid afspejler det, hvad vi virkelig tror. Hvis vore handlinger er i harmoni med den tro, vi giver udtryk for, vil Herren benytte os og bære vidnesbyrd gennem os på en eller anden måde til enhver, vi træffer.

10. Bær vidnesbyrd. Bær ofte vidnesbyrd. Månedligt. Ugentligt. Dagligt. Både formelt og uformelt. Som en muskel vil vores evne til at bære vidnesbyrd vokse gennem oprigtig anvendelse. Relativt få af vor himmelske Faders børn har et vidnesbyrd om disse kostelige sandheder og kræfter, som alene kan helbrede enkeltpersoner og familier og endog nationer. Hvis den gennemtrængende indflydelse af disse få gøres svagere på grund af urenhed eller menneskelig frygt, hvordan kan Herren så udføre sit betydningsfulde arbejde? „Hvis saltet mister sin kraft, hvormed skal så jorden saltes?“ (Se Matt. 5:13) „Men i nogle har jeg ikke behag, thi de vil ikke oplade deres mund; men af frygt for mennesker skjuler de det talent, som jeg har givet dem. Ve sådanne, thi min vrede er bluset op imod dem. Og dersom de ikke er mere trofaste imod mig, skal det, som de har, tages fra dem.“ (L&P 60:2-3).

THAILAND:

Lille gren sætter sit præg på missionærstyrken

Grenen i Chiang Mai, der er på 70 medlemmer, og ligger i det nordlige Thailand, har for nylig sendt sit fjerde medlem på mission indenfor 10 måneder. Grenen er nu ansvarlig for halvdelen af de lokale fuldtidsmissionærer fra Thailand Bangkok missionen.

De tre ældster og den ene kvindelige missionær har alle haft lederstillinger i grenen, siger grenspræsidenten, Karun Manakan.

De fire er allesammen udgået fra universitetet og tre af dem forlod lærerstillinger i Chiang Mai's højere skoler for at tage på deres mission. Søster Chanintorn Aksornput tog på mission i oktober måned efter at have taget eksamen fra Chiang Mai's lærerseminarium. Hun blev efterfulgt af ældste Wisit Khanakhom, der havde studeret ved og taget eksamen fra Bangkok's Ramkhamhaeng universitet.

Ældste Panu Phumipayap, også med eksamen fra lærerseminariet, var den eneste, der rejste på mission, og ældste Damrong Pimmanpisut, som har eksamen fra Chiang Mai universitetet, blev den sidste af de fire.

Lære og Pagter, afsnit 4.

Abenbaring, givet gennem profeten Joseph Smith til faderen Joseph Smith sen. i februar 1829 i Harmony, Pennsylvania. — De nødvendige egenskaber for arbejdet i Herrens vingård fremsættes.

1. Se, nu er et vidunderligt værk ved at komme frem blandt menneskenes børn.
2. Se derfor til, o, I, der indtræder i Guds tjeneste, at I tjener ham af jeres hele hjerte, sjæl, sind og styrke, så I kan stå ualtestelig for Gud på den yderste dag.
3. Dersom I derfor ønsker at tjene Gud, da er I kaldet til arbejdet.
4. Thi se, marken er allerede hvid til høsten, og se, den, der bruger seglen med hele sin styrke, samler et forråd, så han ikke omkommer, men sikrer sin sjæl frelse.
5. Og tro, håb, barmhjertighed og kærlighed og med øjet alene henvendt på Guds ære gør ham skikket til dette værk.
6. Kom tro, dyd, kundskab, mådehold, tålmodighed, broderlig kærlighed, gudsfrygt, gavmildhed, ydmyghed og flid i hu.
7. Bed, så skal I få, bank på, så skal der lukkes op for jer. Amen.

For omkring fire år siden flyttede familien Niedzwiedz ind i huset lige over for os. Jeg kom hurtigt til at kende familien godt, især deres datter Debbie, som blev min bedste veninde.

En dag for omkring to år siden tog jeg Debbie med til primary. Og derefter gik hun med mig næsten hver uge. Ikke længe efter begyndte hendes mor at stille spørgsmål om kirken, når jeg var ovre at lege med Debbie. Somme tider gik Debbie og hendes familie med os i søndagsskole. For omkring to måneder siden sagde Debbie pludselig, mens vi sad i vores primaryklasse: „Min far siger, at vi skal døbes denne måned." Jeg var lige ved at dåne af bare glæde. Familien Niedzwiedz blev døbt og er nu medlemmer af kirken.

Lori Lish

Enhver kan missionere

Hele livet havde Wade Holmstead haft vrøvl med sit helbred. Men han syntes at have fået evne til at lære og forstå som få elleve-årige. Da tiden kom, da han var færdig med primary, var han ivrig og godt forberedt — parat til at blive diakon og spejder. Vi snakkede med ham, og da vi skulle til at gå, talte vi lidt om missionærarbejde og hans planer for fremtiden. Så kom jeg til at tænke på nogle af hans naboer, som var passive. Børnene gik ikke i primary, og den tidligere primary-præsidentinde havde fortalt mig, at man havde prøvet på forskellig måde, men uden held. Jeg spurgte Wade, om han ville være missionær og gøre sit bedste for at få disse børn til primary. Det indvilligede han i.

Da primary næste uge skulle til at begynde, trådte disse børn ind i kirken. Jeg var forbløffet! Et mirakel! Bagefter så jeg Wade i forhallen, og jeg spurgte ham: „Hvordan fik du børnene til at komme? Jeg er så lykkelig."

Han så lidt forbavset på mig og sagde: „Det var overhovedet ikke svært, søster Haynie. Jeg huskede dem bare på det. De behøvede kun at blive mindet om det."

Karla Haynie, primary-præsidentinde

Her er ni ting, du kan gøre for at blive en bedre missionær:

1. Vælg en ven, som ikke er medlem, fra skolen eller nabolaget.
2. Inviter denne ven hjem, så I kan lære hinanden bedre at kende.
3. Inviter din ven med til primary, søndagsskolen eller til nadvermøde.
4. Præsenter dine forældre for denne ven.
5. Bed din mor invitere din vens mor til hjælpeforeningen.
6. Giv din ven en af kirkens bøger eller et abonnement på Stjernen.

(forsættets side 22)

Fra ven til ven

AF WILLIAM R. BRADFORD,
De halvferds første Kvorum

Emne: Omvendelse

For ikke så længe siden kikkede jeg ud af vinduet i missionshjemmet i Santiago i Chile. Der kunne jeg se det store valnøddetræ bag huset med en stor bunke skidt under. Og midt i al skidtet legede to små drenge. Det havde lige regnet og begge drenge var oversmurt med mudder. Det var et ubeskriveligt syn. Da de så mig kikke på dem gennem vinduet, brød de ud i store, hjertelige smil, og så gik det op for mig, at det var min søn Chris og hans ven David. Chris' ansigt var så fuldt af mudder, at da han smilede, kom hans tænder frem som seks

små mandler ovenpå en chokoladedekage.

Lidt senere var det tid at komme ind, og David var gået hjem, så jeg sendte Chris ovenpå for at få et bad. Vi spøgede med, hvordan det nok ville tage tre badekar fulde af vand at gøre ham ren. Det første måtte skovles ud som det rene skidt, det andet tømmes ud med en spand som flydende mudder, og måske ville det sidste kunne løbe ud gennem løbet.

Efter at Chris havde ligget i bød nogle minutter, gik jeg ind for at hjælpe ham at blive rigtig ren, og

vi fik en alvorlig samtale, som jeg håber, han aldrig vil glemme.

Vi hjalp hinanden med at få den ene hånd skrubbet ren og sammenlignede den så med den anden, der stadig var snavset. „Minsandten, far,” sagde han, „det er vel nok dejligt at have rene hænder.” Jeg forklarede, hvor rigtigt det var, og sagde: „Jeg vil gerne have, at du skal vide, at det ikke er snavs fra jorden, der gør folks hænder *rigtigt* snavsede. Hvis en dreng stjæler, hvis han er ond over for sine venner og slår dem med vilje, hvis han fortæller sine forældre, at han vil

gøre noget og så ikke gør det, eller hvis han er uartig og ulydig på andre måder, så bliver han virkelig „snavset“ — den slags som man ikke kan vaske af med vand og sæbe. Det er en slags snavs, som ikke kan vaskes af, og selv om andre ikke altid kan se det, så ved man med sig selv inderst inde, at man ikke er ren.”

Jeg vil gerne have, at alle mine kære, unge venner skal vide, at der findes forskellige slags snavs. En slags, som man får på hænderne ved at arbejde og lege. Den slags kan man vaske af. Den anden slags

„snavs“ kommer af at gøre slemme ting, som man også kan kalde synder, som synes at plette éns hjerte, men som kan blive „vasket“ bort, når man omvender sig.

Først må du gøre alt, hvad du kan, for at rette det forkerte, du har gjort. Bed derefter din himmelske Fader og andre tilgive dig, så dit hjerte og dine hænder bliver „skrubbet rene“ for snavset fra det forkerte, du har gjort.

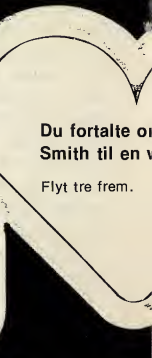
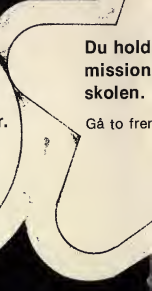
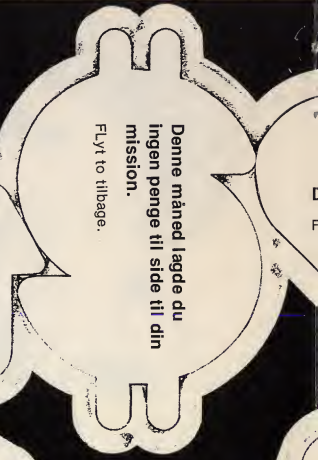
Frelseren sagde: „ . . . lad jer ikke indvikle i synd, men hold jeres hænder rene, til Herren kommer“ (L & P 88:86). Han sagde også til

dem, der havde omvendt sig og levede et godt liv: „Se, jeres synder er tilgivet jer, I er rene for mig, løft derfor jeres hoveder og fryd jer“ (L & P 110:5).

Jeg håber, at I ofte vil få jeres hænder snavsede af hårdt arbejde og leg, men jeg håber også, at I gennem hele jeres liv kun vil have den slags snavs at komme af med, og ikke den slags, som pletter jeres hjerte gennem synd og ulydighed. Og jeg vil gerne have, at Chris og alle andre børn vil forstå og huske, at skulle I snuble og falde i synd, så kan I blive vasket rene gennem

Hvor dejligt er det ikke at have rene hænder og et rent hjerte!

Jeg vil være missionær

Instruktion: Hver spillevejler er en knap og spiller med den. Klip cirklen ud og læg den på en tallerken. Vælg en anden knap, som skal bruges til at kaste hen på cirklen. Men spillet spilles ved at skiftes til at kaste knappen hen på cirklen på tallerkenen og

flytte så mange pladser, som den angiver, og følg instruktionen på den plads du lander og stands nu og vent på din næste tur. Vinder er den, der først kommer til pladsen: „Du er missionær“.

Du gjorde en god gerning.

Flyt to frem.

Du glemte at bede for missionærerne.

Flyt tre tilbage.

Du overræder en vens dåb.
Flyt én frem.

DU ER MISSIONÆR.

Du talte om missionærerne i søndags-

m.

Du har ikke hørt efter din lærer.
Flyt to tilbage.

Du skrev et brev til en missionær.

Flyt to frem.

Du hilste på en ny dreng eller pige i skolen.
Flyt én frem.

Du talte om Joseph i søndags-

m.

Du glemte at tage en ven med i primary.

Flyt tre tilbage.

Du var ærbødig til nadvermødet.

Flyt én frem.

Du fremsagde en trosartikel udenad.

Flyt to frem.

7. Lad medlemmer af din familie bære vidnesbyrd for denne ven (og familie, hvis de vil komme) under en familiehjemmeaften, som de er blevet inviteret til.
8. Sprøg om de er interesseret i at lære mere om kirken.
9. Hvis de er interesseret, så giv dem en Mormons Bog og nogle brochurer, og fortæl din wards- eller grensleder om deres interesse.

Natalie Neal, 11 år.

Enhver kan missionere. Jeg vil gerne fortælle jer om en oplevelse, jeg havde. En dag så min spillelærerinde, lige før min time skulle begynde, at jeg talte med nogle SDH-missionærer. Da timen var forbi, tilbød hun mig et glas saftvand, og så spurgte hun mig, om jeg kendte ældsterne. Jeg fortalte hende, at jeg var mormon.

Hun fortalte, at ældsterne havde ringet på hos hende for nogen tid siden, men at hun ikke havde ladet dem komme ind. Hun spurgte mig, om vi troede på Jesus. Det fortalte jeg hende, at vi gjorde, og jeg fortalte hende om vores første trosartikel. Jeg fortalte også om Joseph Smith, og om, hvordan han så Jesus og vor himmelske Fader i den hellige lund, og blev kirkenes første profet.

Til at begynde med var jeg lidt nervøs over, at jeg tog så meget af hendes tid for at tale om kirken, men hun var virkelig interesseret og stillede mig en mængde spørgsmål. Siden da har vi talt om kirken næsten hver gang, jeg fik klaverundervisning. Sidste gang fortalte jeg hende om visdomsordet. Hun sagde, at hun syntes, det var en meget god regel, og at den ville holde vore legemer sunde.

Det har gjort mig godt at fortælle min spillelærerinde om evangeliet. Hun er en meget flink dame, og jeg håber, hun en dag vil blive medlem af kirken.

Billy Brim

Missionærdagbogen samles ved at tage siderne ud af bladet. Klip bladet midt over (vandret). Anbring titelsiden oven på nederste halvdel. Fold langs den stiplede, lodrette linie. Og sæt eventuelt en hæfteklamme i. Nu er du parat til at påbegynde din missionærdagbog.

„Ethvert medlem en missionær . . . ”

„Hvor liflige er fodtrin af dem, som bringer glædesbud” Rom. 10:15

Hvis min ven viser interesse, vil jeg:

1. bede
2. invitere ham/hende hjem og til aktiviteter, som er morsomme
3. tage min ven med til møder i kirken
4. fortælle min ven, hvordan jeg føler for kirken
5. fortælle min far eller hjemmelærerne, at min vens familie, måske vil være interesseret i, at missionærerne besøger dem.

Andet, som jeg kan gøre:

Hvad jeg kan gøre for at bringe min ven ind i fællesskabet

1. Indbyde min ven til middag for at opleve familiebøn, mens vi sidder omkring bordet.
2. Invitere min ven til fester og særlige programmer i wardet.
3. Tage min ven med til en familiehjemmeaften.
4. Tage min ven med på en familieudflugt.
5. Invitere min ven med i primary og søndagsskolen.

Jeg vil tænke på hver eneste af mine venner. Så vil jeg bestemme mig til en, som jeg vil være missionær over for. Jeg vil bede min himmelske fader fortælle mig, om det er det rigtige valg. Hvis jeg får en positiv følelse, vil jeg fortsætte med at arbejde med den ven. Hvis jeg får den følelse, at mit valg ikke var rigtigt, vil jeg vælge en anden ven.

Den ven, jeg valgte, er:

En hel nation, gennem én mand

AF ÆLDSTE EMILIO O. VERGELLI

Argentina Buenos Aires South Mission

For omkring fyrretyve år siden belærte to unge missionærer i en by nær ved Cordoba i Argentina en kvinde med fem børn om evangeliet. Familiens økonomiske forhold var ikke særlig gode, men Herren hjalp denne kvinde, og hun var i stand til at sørge for sine børn. Den yngste af hendes sønner lyttede opmærksomt til, hvad missionærerne sagde, og ordene indprentedes i hans hjerte. Barnet voksede op, og hans vidnesbyrd voksede med ham. Senere stiftede han et hjem sammen med en dydig kvinde, fik børn og stillinger i kirken — virkede som biskop for et ward og er nu medlem af stavshøjrådet dér, hvor han bor. Et af hans største ønsker var, at hans sønner kunne blive missionærer og forkynde de evige sandheder til dem, som ville modtage dem.

Mange af hans ønsker blev opfyldt. Den mand, som jeg taler om, er min far, og jeg er nu i gang med en fuldtids-mission. De, som læser dette, vil sandsynligvis undre sig over, hvorfor jeg skriver denne historie. Jeg vil gerne forklare det.

For omtrent to måneder siden var min kammerat og jeg ude med traktater i byen Tandil. Vi var lige ved at tage hjem efter en dags arbejde, da vi følte os tilskyndet til igen at banke på de døre, hvor der tidligere ikke havde været nogen hjemme. Da vi bankede på et sted, kom en dame til syne. Da hun så os sagde hun, uden at give os tid til at præsentere os: „I er mormonerne, ikke sandt? Endelig er I kommet. Jeg har ventet næsten et år.“

Til vor forbavselse fortalte hun os, at hun havde skrevet til en bestemt adresse (som vi forklarede hende var forkert) og bedt om, at missionærer måtte blive sendt til hende, men hun havde ikke fået noget svar. Hun forklarede, at hun ikke boede der, hvor vi fandt hende, men kun var på besøg, og at hun gerne ville vide mere om kirken, hvis vi var villige til at komme til hendes hjem. Vi traf en aftale med hende om et besøg og tog derefter afsked.

En kold forårs morgen kørte vi på cyklen til den adresse, kvinden havde givet os. Da vi ankom, ventede fru Garcia og hendes tre børn på os. Vi sagde goddag og gik ind i det beskedne hus for at begynde at undervise dem i den første lektion. Værelset var stort og en smule koldt, men dér, foran os, lyttede kvinden og hendes tre små børn ivrigt til os. Måske var vores præsentation ikke særlig fremragende, men Herren velsignede os med sin Ånd.

Efter at have givet den lektion, tog vi afsked. Og da min kammerat og jeg satte kursen mod vort værelse, følte vi, at denne familie var parat til at modtage evangeliet.

Da vi kom tilbage den næste uge, fortalte fru Garcia, at

hendes ældste søn, Alberto, som var ti år gammel, havde sagt til hende, at han ville være missionær. Min kammerat og jeg så på drengen, og vi kunne føle, at vor Frelser havde anbragt disse udvalgte mennesker i vores varetægt for med dem at dele den evige skat, vi havde. Under den tredje lektion og under Herrens Ånds indflydelse, indbød min kammerat til dåb. Med tårer i øjnene og trykkende sin ældste søns hånd, tog fru Garcia mod indbydelsen, idet hun sagde, at hun vidste, at det, som vi havde belært hende om, var fra Gud, og at dette var, hvad hun og hendes børn havde ventet på hele livet.

Vi gjorde os færdige med lektionen, og endelig oprandt den forventede dag, da søster Garcia og hendes søn Alberto blev døbt. Jeg havde det privilegium til foretage dåbshandlingen. Aldrig har jeg følt så stor en glæde i mit hjerte, eller en sådan taknemmelighed over for Herren for muligheden til at arbejde i hans gerning. Da jeg tog lille Alberto og sænkede ham i dåbens vande, forestillede jeg mig, hvordan han ville se ud som en ung mand, der belærte andre om de evige sandheder, som han nu havde modtaget.

Senere den samme dag takkede jeg i mit søveværelses stilhed min himmelske Fader for min bedstemors velsignelse, hun, som ligesom søster Garcia havde accepteret evangeliet. Jeg takkede ham for, at min far var forblevet trofast mod evangeliet og havde givet mig det privilegium at være født i kirken. Jeg takkede også min Herre for, at jeg kunne være en budbringer af hans ord på dette tidspunkt af mit liv.

Jeg ved ikke, hvor mange andre mennesker, Herren vil tillade mig at undervise, men når jeg tænker på de mange hjerter, der venter på os, for at de kan acceptere vort budskab, fryder min sjæl sig på en måde, der er umulig at omsætte i ord. Jeg tænker også på dem, som den lille Alberto vil nå ud til, når han bliver missionær, og som vil blive omvendt ved hans vidnesbyrd og belæringer. De vil, når deres tur kommer, bære den gode nyhed, evangeliet, ud til andre.

Og deres børn vil måske også, efter at de er blevet omvendt, være missionærer. Og så kommer jeg til at tænke på, „om det er muligt at vide, hvor mange mennesker, der kan blive „omvendt“ når man bare døber et enkelt menneske?“

En eller anden har sagt: „Vi kan tælle kernerne i et æble, men vi kan aldrig tælle de æbler, der kan komme gennem en enkelt kerne.“ Nu forstår jeg betydningen af disse kloge ord.

Jeg ved, at det ansvar, der hviler på en missionærs skuldre, er stort. Men jeg ved også, at der ikke findes større velsignelse i en ung sidste dages helligs liv end at vie to år af sit liv til Guds gerning og at se Herrens indflydelse lige foran sine øjne. Hvilket vidunderligt privilegium er det ikke at være i stand til at kalde mennesker til omvendelse!

Gennem én mand kan en hel nation blive omvendt; og gennem vores belærning af nogle få, kan vi aldrig være sikker på, hvor mange der vil blive i stand til at finde evangeliets frelsende ord.

Jeg erindrer, at da vi engang i Holland ved en distriktskonference forklarede om „ethvert medlem en missionær“, kom en søster med tårerne strømmende ned ad kinderne hen for at tale med mig. „Hvordan kan jeg blive missionær?“ snøftede hun. „Jeg ved ikke, hvordan man underviser undersøgerne.“ Vi havde ikke forklaret det tydeligt nok, og hun havde ikke forstået, at alt, hvad hun skulle gøre, var at være et led mellem undersøgerne og missionærerne, der kunne bringe dem sammen. Ikke noget under, at hun var skræmt.

Mon ikke mange andre har følt den samme angst? Herren ønsker ikke, at vi skal være skræmte. Han ønsker, at vi skal være glade og lykkelige og dele vor egen lykke med andre. Missionærånden er Herrens Ånd; så enkelt er det.

Jeg har talt med mange oprigtige mennesker, som ikke ved, hvordan man udfører missionærarbejde, men gerne ville det. Hvordan kan vi have missionærånden? Jeg mener, at det kræver fire skridt:

1. Bliv selv omvendt til evangeliet. Vi kan ikke „styrke“ vore brødre, med mindre vi opfylder Herrens befaling om først selv at blive omvendt. (Se Lukas 22:32) Det indebærer den samme prøve som for undersøgerne: studium, bøn og at komme i kirken for at deltage i ånden dér.

2. Når vi har et vidnesbyrd, er det næste skridt at være lydige over for kirkens bud. Herren kan ikke give missionærånden til nogen, som er ulydig. Det betyder ikke, at vi må være perfekte — det betyder det grundlæggende i at være værdig til at have en tempelanbefaling. Folk har fortalt mig, at de har forladt møder, hvori de er blevet opfordret til at udføre missionærarbejde, fordi de inden i sig har følt: „Jeg kan ikke være missionær og bære vidnesbyrd for andre, for jeg er ikke ærlig over for mig selv. Jeg ryger.“ — eller det kan være, at de ikke betaler tiende eller er uvenlige over for familiemedlemmer.

3. Vi må hver eneste dag bede om at få ånden i missionærarbejdet. Det kan jeg ikke fremhæve stærkt nok, for jeg ved, at det er umuligt at opnå et vidnesbyrd om mis-

nærarbejdet, hvis vi ikke beder om det; det er også umuligt at udføre missionærarbejde uden Åndens hjælp.

4. Derpå må vi lytte efter dømmekraft-ånden i vor daglige gerning; og den vil hviske til os, hvem vi bør tale med; fortælle os, hvad slags menneske han er, og om, hvordan vi skal gribe det an. Jeg har måttet rejse en hel del i min virksomhed og også nu for kirken, så jeg har udarbejdet en filosofi for „lige-på-stedet-belæring“. Denne fremgangsmåde gælder, når man står i kø på posthuset, ved stoppestedet, på apoteket. Familie-venskabsprogrammet gør en anden fremgangsmåde mulig, fordi vi dér har lang tid til at udvikle et mere dybtgående forhold til andre — men „lige-på-stedet-belæring“ er en måde at være missionær på over for fuldstændigt fremmede.

Vi har fundet ud af, at der findes „mange mennesker, mange sind“, og at vi, for at nå ud til hver enkelt på effektiv måde, må vide, hvad slags menneske den pågældende er — hvilket sind han har. Da Helligånden allerede ved det, bærer jeg vidnesbyrd om, at den bedste måde at finde ud af, hvordan man skal henvende sig til hver enkelt er, at bede om hjælp og omhyggeligt at lytte. Her er nogle af de måder at tale om evangeliet på, som jeg har lært gennem erfaring:

1. Det elskværdige menneske. Han er glad for at høre, at jeg er mormon. Han hører gerne udsendelserne med tabernakelkoret; har gjort det i mange år. „Hvilken vidunderlig taler var Richard Evans ikke!“ Og et par minutter efter smiler han venligt, undskylder sig og er væk. Hvordan skal man klare ham? Noget af det, som vi prøver at gøre, er at bære vidnesbyrd om de enestående omstændigheder, der har bragt os sammen, bære vidnesbyrd om, at Herren har et vigtigt budskab til ham om kirken, og så få hans navn og adresse til missionærerne. Vi har ikke ansvaret for at undervise ham, kun at være det led, der giver ham forbindelse med missionærerne.

2. Det animerede, meget talende menneske. Han er

Missionærånden

AF ÆLDSTE JACOB DE JAGER

så glad og villig til at tale med dig, at han vil diskutere snart sagt hvad som helst — familie, hobby'er, forretning, osv. — og er meget vanskelig at holde fast ved et enkelt emne ret længe ad gangen. Hvad skal man gøre? Herrens And vil for dig udpege de steder, hvor det, han siger, vil lede til en evangelisk diskussion, især hvis det er noget, som han har en bestemt mening om. Jeg kan huske en mand tale om betydningen af at bruge tid til sine børn, mens de endnu er små. Jeg sagde: „Det er fantastisk! Det er nøjagtigt, hvad vi lærer i vores kirke,“ og fortalte ham så om familiehjemmeaften-programmet.

3. Det urolige menneske. Han afbryder gang på gang — han siger, at han er interesseret, og derefter at han ikke er det. Han stiller spørgsmål om kontroversielle emner og vil gerne vide, hvor du, som mormon står. Mange mennesker bliver grebet af panik, fordi de ikke er parat til at besvare sådanne spørgsmål — men vi behøver ikke at besvare dem. Vi modsvarer hans urolighed med at spørge ham, om missionærerne må besøge ham for at forklare, hvad vi mener om livets formål, som et svar på hans spørgsmål.

4. En fjerde type mennesker, som vi ofte træffer, er det usikre menneske, som vakler mellem at være glad for din venlige henvendelse og bange for at forpligte sig til yderligere kontakt. Jeg har opdaget, at hvis vi giver ham flere alternativer at vælge mellem, vil han blive grebet af panik. En fremgangsmåde, som jeg har prøvet med held, er meget bestemt at bære vidnesbyrd om, at missionærarbejdet er en del af vor himmelske Faders plan om frelse for alle sine børn, forsikre ham om, at han ikke behøver at træffe nogen øjeblikkelig afgørelse med hensyn til at acceptere budskabet, og indbyde ham til at lære mere fra missionærerne.

5. En femte type mennesker, som vi ofte træffer, er den bevidst overvejende, som ønsker yderligere forklaringer, før han kommer frem med sin egen mening. Ofte ønsker han at vide, hvorfor vi fortæller ham om alt dette, og hvad vi får ud af det. Jeg har opdaget, at hvis man går lige til skrifterne, citerer vores yndlingskrisitsteder for ham og indbyder ham til at tænke alvorligt over dem, og hvad de betyder, vil hele hans opmærksomhed blive fanget. Den tanke at træffe missionærerne til en række diskussioner, taltaler også hans personlighed.

6. Det stilfærdigt reserverede menneske er en smule anderledes. Han sidder med armene over kors uden at vise nogen følelser, han lytter bare. Jeg har erfaring for, at den slags mennesker ofte er mere interesserede end de forekommer, og hvis man viser dem respekt og samtidig lægger bånd på sig selv har man fundet den bedste kombination. Somme tider er vi så ivrige efter at tale om evangeliet, at vi taler mere, end vi burde. Min kone og jeg har vænnet os til at have en bøn i hjertet, stille et tankevækkende spørgsmål om det evangeliske princip, vi taler om, og så vente på et svar. Hvis vi venter på, at den pågældende vil gøre os delagtige i noget, han mener, vil han være mere tilbøjelig til at have tillid til os.

7. Det venlige menneske, som man ikke kan nå ind til. Det er et sådant menneske, jeg selv var. Jeg husker, at jeg

sagde til missionærerne: „Jeg er ret så imponeret over, hvad I foretager jer. Jeg synes, det er vidunderligt — men jeg har ikke noget ønske om at gøre forandring. Jeg har godt arbejde, en bil, et hus, en dejlig kone og flinke børn. Jeg er fuldkommen lykkelig.“ Det de bad mig gøre, var, at tænke på dødens time, hvor jeg ville miste alt dette. I ved, det er en chokerende tanke. Jeg havde ikke skænket den megen opmærksomhed — og de fleste mennesker har ikke. Jeg var nødt til at indrømme, at der også fandtes andet.

Jeg ønskede dog stadig ikke at opgave mine venner, og det som jeg mente var det gode i livet. Lykkeligvis havde Herren velsignet mig med en kammerat til at hjælpe mig med de vigtigste problemer. Hun havde et vidnesbyrd lige fra begyndelsen og ville ikke døbes uden mig. Det fik mig til virkelig at tænke over tingene, og hvad der var vigtigt for mig og for os begge to sammen. Og da jeg først begyndte at tænke ud over min løn og sikkerhed, vidste jeg, hvad jeg ønskede.

8. En anden slags mennesker er den forundtagne, som siger: „Nå, så De er mormon? Det ved jeg alt om. Polygami. De tvinger jer til at betale ti procent af jeres indtægt til kirken. I sender amerikanere herover for at prædike for os, fremfor at blive hjemme, hvor I har så mange problemer.“ Noget, som jeg har haft held med er på venlig måde at spørge, hvorfra han har sine oplysninger og f.eks. at sige: „Som mormon er jeg noget bekymret over sådanne meninger; men jeg forstår det på grund af sådanne oplysninger. Kan missionærerne få lov til at besøge Dem og forklare om kirken, så De kan danne Dem en bedre forståelse af dens lære i en mere fuldstændig sammenhæng?“

9. Det ivrige menneske. Han har bedt om at få sandheden, og vi har kun at vidne om, at vi har den. Han vil sædvanligvis være mere end villig til at modtage missionærerne. Naturligvis er den slags mennesker mere sjældne end de tidligere nævnte.

Selvfolgelig står vi ofte kun sæden; vi får måske aldrig i dette liv at vide, om den har spiret og båret frugt. For eksempel var jeg fornylig på vej hjem fra en konference og fløj fra Bagulo på Filippinerne tilbage til Manila og blev opholdt på flyvepladsen. To franske damer, som ikke talte engelsk, var faret vild der, så jeg gik hen til dem og spurgte: „Qu'est-ce que vous voulez? Quel est votre destination?“ (Hvor skal De hen? Hvortil har De billet?) Bestemmelsesstedet var det samme som mit — Manila — så vi snakkede sammen, mens vi ventede på flyet. De ville selvfølgelig vide, hvorfor jeg rejste i dette område af verden, så jeg forklarede dem om kirken — ikke om Det celestiale Rige og englen Moroni, men om hvordan evangeliet gjorde mig glad og lykkelig. Jeg gav dem mit visitkort og indbød dem til at kontakte missionærerne, men kan ikke få at vide, hvad der kom ud af dette forsøg på at så en sæd.

På en måde spiller det ingen rolle, og jeg behøver ikke at få det at vide — min glæde kommer af at fortælle dem om evangeliet og at føle, at Herrens And hjælper mig. Og den lykke og glæde er noget, som jeg kan mærke hver eneste dag, hvis jeg beder om det.

Missionærarbejde begynder derhjemme: Hvordan man kan hjælpe ikke-medlemmer i sin egen familie

AF ERNEST EBERHARD, JR.

Det synes, som om de af os i kirken, der har ægtefæller, der ikke er medlemmer af kirken, bliver ved med at komme tilbage til det samme grundlæggende spørgsmål: „Hvad kan jeg gøre for at få min mand (eller kone) interesseret i kirken?“ Vi mener, at kunne vi blot få svaret — det „rigtige“ svar — herpå, ville det forandre hele vores tilværelse. Men først er vi nødt til at stille os selv et par spørgsmål.

Et afgørende første spørgsmål er: „Hvorfor er min ægtefælle ikke interesseret i den evangeliske livs-stil? Det spørgsmål er vigtigt, fordi succes'en af behandlingen afhænger af diagnosens nøjagtighed. Diagnosen bør stilles tålmodigt, langsomt, fuldstændigt og med en bøn i hjertet. Tid er uvurderlig for opnåelse af perspektiv og indsigt. Hvis du har en betroet ven eller leder i kirken, kan du diskutere dine forsøg på at finde frem til din ægtefælles åndelige behov med ham. Under alle omstændigheder er du, efter betydelige overvejelser, og efter at Helligånden har bekræftet nøjagtigheden af din vurdering, parat til at hjælpe din ægtefælle til bedre at forstå, hvad evangeliet kunne betyde i hans (ellers hendes) liv.

Her er nogle andre spørgsmål, som du kan overveje: Vil kirken komme til at virke forstyrrende på hans fritidsliv? Er han bange for at miste sine venner? Har han vaner, som han ikke mener, han kan bryde? Har han dårlige erfaringer med nogle kirkemedlemmer? Ved han så lidt om kirkens lære eller kirkens gudstjenester, at han ville bede sig eller føle sig flov til et møde? Der er mange andre spørgsmål, som kunne stilles, men disse er en god begyndelse. Jeg fremhæver igen, du må afgøre, hvad der mangler og hvad der kan gøres for at skabe et åndeligt behov, et ønske om at komme ind i den evangeliske livsform.

Når du helt klart har defineret din ægtefælles behov, så skriv dem ned, så du gennem plan, meditation, læsning og rådgivning kan lægge en bøn for handling. Det er blevet udtrykt på en god måde, at et mål, der ikke er blevet skrevet ned, sædvanligvis ender med bare at blive et ønske. Du må selv gøre din del.

„Men jeg siger dig: Du må udtænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt, og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i dig, og derved skal du fornemme, at det er rigtigt“ (L&P 9:8).

Og nu til din plan: I udførelsen af et hvilket som helst program, må man være tålmodig. Hvad du end gør, gør det gradvist, hvert lille skridt for sig. Pression af enhver slags bør holdes på et minimum. Personlighed og karaktermønstre i mennesker er så vedholdende, at du er nødt til at være tålmodig og benytte en gradvis fremgangsmåde. Jeg kan forsikre dig, at forsøg på hurtig fjernelse af sådanne faktorer, der blokerer forandringer, forårsager følelsesmæssige chockbølger, der skaber mere stress og forvirring, end de fleste mennesker vil kunne klare.

De følelsesmæssige bånd, der binder folk sammen i ægteskab, er meget stærke. Disse kærlighedsbånd trives i en atmosfære af respekt for og godtagelse af hinanden som værdige mennesker. Den ene ægtefælles bøn om at den anden foretager de personlige og karaktermæssige forandringer, som medlemskab af kirken måske kræver, kan forårsage at de trækker sig ind i en skal og føler sig uværdige. Frygt for at såre eller skade en ægtefælle ved at bede ham eller hende foretage sådanne forandringer er en af de største hindringer for at omvende en ægtefælle til evangeliet. Lad os se på en situation, der illustrerer en sådan reaktion.

Henry McKay havde giftet sig ind i en familie, der var stolt over sin tjeneste for og loyalitet over for kirken. Hver gang Henry var sammen med sin kones familie, kunne han mærke, at de syntes, hun havde svigtet dem ved at gifte sig med et ikke-medlem. Som tiden gik, kom han mere og mere i forsvarsstilling. Han begyndte at holde sig væk fra traditionelle familiesammenkomster. Efterhånden begyndte han at notere sig mangler og fejl hos medlemmerne af hans kones familie. Han lagde endog en vis afstand mellem sig og sin kone.

Hun, der var en meget følsom og modtagelig pige, blev hurtigt klar over, hvad der var ved at ske. Hun elskede sin mand; han var en loyal og hengiven kammerat; og hun havde på fornemmelsen, at han en dag ville slutte sig til kirken og blive et stærkt medlem. En dag, da Henry var udenbys til et selskab, gik hun i aktion. Hun bragte situationen op til diskussion med sin familie og bad dem acceptere hendes mand som et ærligt menneske, et Guds barn, som ikke havde haft lejlighed til at lære om og deltage i den evangeliske plan. Hun foreslog, at de koncentrerede sig om de stærke sider ved hans personlighed og karakter. Familien indvilligede i at vise hjertelighed, accept og påskønnelse.

Henrys reaktion var højst tilfredsstillende. Da han følte sig accepteret, begyndte han at synes bedre om sin kones familie og blev mere og mere inkorporeret i samvær med dens medlemmer. Til sidst reafærdiggjorde han sin kones tillid til ham og blev et aktivt medlem af kirken.

Evangeliske principper bliver lettest accepteret, når man præsenterer dem i en atmosfære af kærlighed og omsorg. Barmhjertighed — Kristi sande kærlighed — er den universelle løsning på hærdede indstillinger og opfattelser. Sand kærlighed fremmer omsorg og respekt for andre i vores daglige aktiviteter og forhold til dem. Enhver anstrengelse bør gøres for at udstråle godt humør og tro på mandens og hustruens succes i ægteskabet. Hustruer og mænd bør gøre alt, hvad de kan, for at hjælpe hinanden at udfylde deres gudvigne roller. Komplimenter, opmuntrende ord, anerkendelse af fremskridt, også selv om det drejer sig om små ting, er altså værdifuld hjælp i opgaven at drage ægtefællerne nærmere sammen i deres religiøse syn på livet. Det er især vigtigt at hjælpe en far med at blive leder af familieråd, familiehjemmefæner, rekreative og ferie-aktiviteter. Alle sådanne anstrengelser og tilpasninger fremmer kærlighed, åbenhjertighed og ønsket om en evig familie.

Jeg kan ikke ofte nok tale om denne sandhed — indstilling og tro er baseret på, hvordan man føler med hensyn til livet. Hvis vi kan få folk til at fornemme, at vi føler med dem, er interesserede i deres velfærd og støtter dem i deres gode anstrengelser for at blive værdifulde mennesker, vil de i langt højere grad være tilbøjelige til at åbne deres hjerter for vores anstrengelser for at hjælpe dem til at forstå, hvordan evangeliet kan gøre deres tilværelse endnu lykkeligere.

Mens jeg var missionspræsident, spurgte jeg hundreder af nyomvendte, hvorfor de sluttede sig til kirken. Talløse gange var svaret: „Jo, der var en ven.“ Ikke-medlemmer accepterer i almindelighed evangeliet, fordi de er blevet accepteret af dem, der allerede har modtaget det. Folk bliver gerne omvendt til folk, før de bliver omvendt til principper. Som jeg tidligere har påpeget, må den første omvendelse være til ægtefællen. Derefter kommer behovet for en ny vennekreds blandt kirken medlemmer. Indtil vi erkender denne centrale sandhed om den menneskelige natur, vil vi komme ud for alvorlige vanskeligheder for vores indsats — folk finder det i *høj grad vanskeligt* at være uden en vennekreds.

Din hjælp til at skabe en ny vennekreds bør udføres gradvis og på tomandshånd, i hvert fald i begyndelsen. Store grupper og hele skarer vil måske gøre nogen ubehagelig til mode, så de prøver at undgå dem. Det er måske ikke tilfældet med din ægtefælle. Det må du selv vurdere. Ofte er de, som undgår at tage del i kirketjeneste mere sky end irreligiøse. Derfor bør introduktioner til nye mennesker ske gradvis. Små sammenkomster i hjemmet, i haven eller udflugt vil være bedst til at begynde med. Senere vil et menneske, som ikke er medlem, måske føle sig tilpas i en større, rekreativ aktivitet som f.eks. at hjælpe med ved et byggeprojekt eller et velfærdsprojekt eller en fest i hjælpeforeningen eller præstedømmet. Særlige anstrengelser bør udfoldes for at medvirke til involvering i sports- eller rekreativ aktivitet, hvori ægtefællen allerede har absolut erfaring eller interesse.

I mange situationer har børn muligvis en stærkere og mere dybtgående indflydelse på forældrene end nogen andre. For nogle år siden var jeg involveret i et forsøgsprogram af det sydlige Idaho. De deltagende elever lærte et par af missionærlektionerne og præsenterede dem derpå for deres forældre i deres hjem. Nogle af disse børn havde passive eller ikke-medlemsforældre og ønskede, at deres forældre kunne blive aktive og beseglet i templet. Deres ønskers intensitet, når de gav disse lektioner, smeltede simpelthen forældrenes hjerter, indtil deres interesse og ønske om at blive involveret i kirketjeneste og aktivitet fuldstændig var vækket. Præsidenten i den stav, hvor dette forsøgsprogram blev gennemført, rapporterede, at det var mere effektivt en nogen af de programmer, der tidligere var benyttet til at aktivere medlemmer og skabe et ønske hos fædre om at modtage eller blive forfremmet i præstedømmet. Et barn kan sandelig lede dem og bør have mulighed for at deltage i anstrengelserne for at bringe familiens ikke-medlemmer ind i kirken.

Et succesfuldt firma havde denne sentens opslået i alle dets kontorer: „For at sælge John Brown, hvad John Brown køber, må du se tingene gennem John Browns øjne.“ Det opsummerer, hvad jeg har prøvet at foreslå som den mest produktive måde at hjælpe ikke-medlemmer til at blive interesserede i evangeliet. Ved denne fremgangsmåde undgår man den almindelige ego-konflikt, der så ofte dømmer indsatsen til fiasko, fordi folk helt naturligt finder det lettere at acceptere evangeliet og at blive en evig familie, når de elsker og har brug for hinanden *nu*.

Denne kærlighed skaber et synligt behov og ønske om at have evangeliet i ens liv og er for en stor del svaret på anmodningen: „Hvordan kan jeg få min mand, hustru eller barn interesserede i at slutte sig til kirken?“

Et kærligt, eksemplarisk og loyalt familieforhold er det bedste åndelige kompas, som leder os tilbage til vort himmelske hjem og vore forældre. Men husk gennem alt dette at elske og glæde dig over at det gode i dit og din ægtefælles hjem. Tab aldrig alle de gode egenskaber og dyder, din ægtefælle har, af syne. De var årsag til din kærlighed i begyndelsen af jeres forhold — og hvis du stadig nærer og glæder dig over dem vil den have den lykkeligste baggrund for enhver fremtidig udvikling.

„Kom, følg mig”

AF KATHRYN H. IPSEN

Sita Mataele Lomu ønskede sig ikke noget mere, end at hun kunne opdrage sine femten børn i Tonga til at være stærke sidste dages hellige. Men hendes mand, Samiu, var ikke medlem, og han sagde ofte: „Du gå til for mange møder; du blive hjemme.” Han forstod ikke den hjælp hun fik i alle disse møder, og den styrke hun hentede hos de andre deltagere.

Sita havde sin egen køkkenhave og solgte ofte grøntsager derfra for at hjælpe på økonomien. Af sin lille indkomst betalte hun altid tiende. Hun lærte sine børn værdien af arbejde, værdien af at betale en ærlig tiende, og værdien af at overvære sine møder i kirken.

„Følg mig nu,” kunne hun sige til dem. „En dag senere hen kan I følge jeres far.” Men det var meget vanskeligt at bevare harmonien og freden i hjemmet, når Samiu ikke følte det samme for kirken som hun. „Mange gange græd jeg,” sagde Sita. „Jeg vidste, at forholdene i hjemmet ikke var, som de burde være. Jeg trængte til hjælp.”

Sita var vokset op i en familie med elleve børn, og hendes forældre var trofaste sidste dages hellige. Da kirken i sin tid blev oprettet i hendes landsby, havde hendes bedste-far Mataele, tilbudt missionærerne sit hjem som mødesal, indtil én kunne bygges. Det blev brugt som sådan i mange år. Sita voksede op med et vidnesbyrd.

Da Moses, hendes anden søn, blev kaldet til at arbejde som missionær i Tonga, havde han og Sita haft en lang samtale om hjemmet og hans fars følelser for religion. De bestemte sig til at ville faste hver mandag og bede om, at Herren ville hjælpe Samiu til at forstå evangeliet.

Somme tider, når Samiu om mandagen lagde mærke til, at Sita ikke spiste noget, sagde han: „Hvorfor spiser du ikke også noget?” Så plejede hun at sige til ham: „Forholdene herhjemme er ikke, som de burde være. Vi har brug for Herrens hjælp. Jeg faster og beder ham hjælpe os.”

Tiden gik, og en dag sagde Samiu efter mange overvejelser til Sita: „Jeg ved, at du altid betaler tiende af de penge, du indtjener. Du må også gerne betale af mine.” Glad i hjertet betalte Sita derefter ikke bare sin egen tiende hver måned men også sin mands.

I et helt år fastede Sita hver eneste mandag, og en dag fortalte Moses sin mor, at han ville tale med sin far om kirken samme aften. Og så talte Moses efter middagen med sin far i enrum og sagde: „Du ved nok, far, at jeg er missionær, og at jeg går rundt og prædiker for folk, men jeg synes, at jeg først gerne vil døbe dig, for du er min far. Derefter kan jeg belære andre.”

Tårer piblede frem i Samius øjne. „Mange, mange år har jeg siddet og tænkt på kirken, og jeg ved, at dette er sandheden. Herren velsignede mig og din mor. Vi har mange børn, og I er allesammen stærke og sunde. Jeg er en lykkelig mand. Jeg vil gerne døbes.”

Der blev holdt en stor fest i Tonga den weekend, da Samiu Lomu blev døbt ind i kirken. Siden da er familien Lomu flyttet til Hawaii, hvor de ofte går i templet og er aktive i Kailua andet ward i Kaneohe Hawaii stav. Nu siger Sita ofte til sine børn: „Følg jeres far. Han er en god mand.”

Om at bringe venner med i kirken: Noget man må, og noget man ikke må

AF SPENCER J. CONDIE

Familien Schuhmacher var et godt, ungt par med to børn. Selvom hr. Schuhmacher havde en dybt indgroet vane med at ryge, så gjorde han hæderlige forsøg på at overvinde den, og han og hans kone havde udtrykt ønske om at få missionærlektierne. Da de havde fået et par af dem, indbød vi dem til at gå i kirke sammen med os. Det var fastesøndag.

Vi tog dem med til søndagsskole og spurgte dem bagefter, hvad de syntes om det. Deres reaktion var begejstring. Næste skridt var så selvfølgelig at opmuntre dem til at blive til faste- og vidnesbyrdsrådet. Efter nogen betænkning indvilligede de deri. Mødet var særdeles åndeligt men varede næsten to timer, og vi kunne se, at deres små børn blev meget rastløse.

Efter mødet spurgte vi, hvad de syntes om vidnesbyrdsrådet. Nu var svaret knapt så entusiastisk; ja, det lød i virkeligheden ret så koldt, da hr. Schuhmacher svarede: „Det er for meget kirke på én dag. Vi havde ikke regnet med at skulle være væk så længe. Efter ikke at have været i vores egen kirke i flere år, har dette kirkebesøg været for meget for os!“

Vi var skuffede, da de ville foretrække at komme i kirke næste gang på deres eget initiativ.

Der er mange sådanne mennesker i vore byer og nabolag. De er storartede mennesker, ja, (de er Guds børn (men mange af dem ved det endnu ikke. Mange af dem er opdraget i et hjem, hvor sabbatsdagen blev til at hvile ud eller besøg i biografen, til sportsaktiviteter og fodboldkampe. Søndag var dagen, hvor man lugede ukrudt i haven, malede huset, vaskede vogn og nød et par bajere, mens man så en fodboldkamp i fjernsynet.

Hvordan kan vi da nå ud til disse Schuhmachere i vores grene og ward? For det første må vi venne os til at se på situationen med deres øjne. Hvis vi pludselig inviterer dem i kirke uden betydelig forberedelse, vil de føle sig ubehageligt tilpas i lige så høj grad, som vi ville, hvis vi efterkom en invitation til at tage med på en søndagsudflugt med dem. Vi må begynde at arbejde med dem dér, hvor de befinder sig og ikke, hvor vi ville ønske, de var. Og selvfølgelig bør alle vore anstrengelser begrundes af vores kærlighed til og venskab med dem.

Linie på linie

For nogle år siden gav bror Ernest Eberhard, jr. os en række fortrinlige forslag til, hvordan man kan dele evangeliet med sine naboer. (*Den danske Stjerne*, februar 1975, s. 8 ff.) Nogle af de første skridt, der bør tages, når man inviterer venner med i kirke, er i henhold til den artikel: (1) Sikre sig at de virkelig er venner — kend dem godt, før I opfordrer dem til at komme med i kirke eller få missionærlektierne; (2) invitere dem hjem eller gå ud sammen med dem på helt selskabelig basis; (3) give dem noget at læse, som f.eks. *Stjernen* eller nogle traktater; (4) invitere dem med til familiehemmeaftener, hjælpeorganisationsmøder, firesides og fester i kirken. Hvis man gør forarbejdet omhyggeligt, med en bøn i hjertet, vil indbydelsen til venner om at overvære søndagsskolen eller nadvermødet kun være en logisk fortsættelse af et voksende venskab. Et menneske, som tilbringer hver søndag med at arbejde i hus og have, vil måske tage bedre imod en indbydelse til at besøge (og måske arbejde på) en stavsfarm end en indbydelse til et nadvermøde. Den kvinde, som spiller håndbold, svømmer eller spiller tennis, vil sikkert være mere indstillet på at modtage en indbydelse til at spille volleyball med søstrene fra hjælpeforeningen end en indbydelse til søndagsskole. Manden kan, i henhold til sine talenter, indbydes til at spille på wardets basketball-hold, spille guitar eller skrive en sketch til ældsternes fest. Konen kan indbydes til at overvære hjemkundskabslektion i hjælpeforeningen og derefter den kulturelle lektie, den sociale og tilsidst den åndelige.

Forældre bør adspørge, for at opnå tilladelse til at børnene kan deltage i primary og AP-UP-møderne. Hvilke forældre ville ikke være stolte over, at en søn eller datter opfordres til at deltage i et roadshow?

„Åbne huse“ i lokale kirkebygninger giver yderligere muligheder for at introducere evangeliet „linie på linie“.

Nabolags-fester er udmærkede til at præsentere ikke-medlemmer for andre medlemmer af kirken, såvel som til at opbygge et godt forhold i nabolaget. Og derefter kan vi, på et passende tidspunkt og efter at have fastet og bedt, spørge: „Ruth og Bent, kunne I tænke jer at tage med os i søndagsskole på søndag?“ Hvis grunden er blevet lagt godt, vil de føle sig fuldkommen hjemme dér, fordi det er dér, deres venner er.

Overrask dem ikke

For at undgå sådanne problemer, som vi havde med familien Schuhmacher, bør I lade dem vide, hvad de kan forvente til møderne, så de kan være helt ubesværede og rolige. Nogle få dage før søndag er det klogt at fortælle et par medlemmer af wardet eller grenen, at I vil bringe nogle venner med jer i kirke. Selv om medlemmerne sædvanligvis er imødekomende og venlige over for nyankomne uden en sådan påmindelse, hjælper det ikke desto mindre vore venner til at føle sig hjemme, når de hilses hjerteligt af de hellige.

Vær positiv

Det sker, at vi ufrivilligt sætter os selv i forsvarsberedskab ved vore møder, som f.eks. når de forstyrres af en baby's gråd. I stedet for at undskylde noget sådant, bør vi benytte lejligheden til at fortælle vore ikke-medlemsnaboer, at vores religion forkynder familieenhedens evige beståen, og at vi deltager i møderne i kirken som familier — dermed også de helt små børn.

Når en af de unge ikke klarer sig så godt med sin korte tale i søndagsskolen eller til nadvermødet, kan vi fortælle vore venner, at kirken er til for at gøre de hellige fuldt beredte (se Efes. 4:12), og vi mener, at alle og enhver har behov for at deltage, så de kan udvikle sig åndeligt.

Når venlige hellige tiltaler vore naboer som „bror og søster Jensen” behøver de ikke at blive fornærmede, for kirken hjælper os til at forstå, at vi alle er af samme familie, børn af den samme himmelske Fader. I vil opdage, at de fleste mennesker i virkeligheden er glade for at blive hilst som brødre og søstre.

Vore gange og forhaller er travle steder efter møder i kirken, og vi kan forklare vore venner, at Kirkens medlemmer virkelig er glade for at træffe hinanden inden for de fælles rammer af evangelisk kærlighed. Vi ønsker ikke at være uærbødige eller mangle respekt for stedets hellighed, men vi vil så gerne demonstrere vores kærlighed til og fælles omsorg for hinanden.

Hvilke signaler udsender vi?

Vi lever sommetider vor tilværelse, som om de eneste budskaber vi sender hinanden, er dem, som vi udtaler. Men i virkeligheden kommunikerer vi en hel del, selvom vi ikke siger et ord. Hvad ser vore naboer, når vi bringer familien til kirke? Foregår det på en sådan måde, at det er, som om vi skal til cirkusforestillinger? Råber far sine ordrer om at skynde sig at komme ind i bilen, mens mor nervøst prøver at knappe den lille frakke, mens hun samtidig slukker lyset og låser hoveddøren? Kommer vi hjem fra kirke og udstøder et hørligt letlætsens suk, mens vore naboer soler sig på terrassen og hører os udbrøde: „Jeg troede aldrig den taler ville blive færdig — det ville have hjulpet, hvis han havde været forberedt.” Har vi til tider beklaget os til vore naboer, over at vore stillinger i kirken kræver for meget af os? Eller har vi udsendt signaler om, hvor virkelig taknemmelige og yderst lykkelige vi er over at tjene Herren?

Howdan kan vi vide, hvem vi skal indbyde?

Den store missionær, apostlen Paulus, vidste, at vi har tilbøjelighed til at blive tiltrukket af mennesker, hvis værdifulde egenskaber, indstilling og idéer svarer til vore egne. Af den grund sagde Paulus:

„Thi skønt jeg står fri over for alle, har jeg dog gjort mig til tjener for alle, for at jeg kunne vinde des flere.

For Jerderne er jeg blevet som en jøde for at kunne vinde jøder; for de lovbundne er jeg, der ikke selv er lovbunden,

blevet som en lovbunden for at kunne vinde de lovbundne. „For de svage er jeg blevet svag for at kunne vinde de svage; for alle har jeg blevet alt for i alt fald at kunne frelse nogle.” (1 Kor. 9:19-20, 22)

Det er vores ansvar at indbyde enhver. Det er vores pligt at række hånden ud til alle vore naboer og arbejdskammerater. Somtider må vi være forsigtige og tålmodige i vores henvendelser til de, som er generte. Over for andre er det nødvendigt at vi er mere pågødne. Men vi må altid erindre os, at det er nødvendigt, vi bliver venner, før vi på effektiv måde kan dele evangeliet med andre.

Til trods for den kendsgerning, at vort mål skulle være at indbyde enhver til at komme ind i riget, er nogle marker hvidere og mere rede til høst end andre. Vi lærte en værdifuld lektie i denne henseende, da vi gik på et universitet i det østlige USA. Vi havde introduceret et par studenter-kammerater til missionærerne, men vi fik aldrig held med at indbyde dem til at komme med i kirke. Vi blev senere klare over, at vi havde brugt for meget tid på at arbejde med folk, som på det tidspunkt var mere interesserede i deres akademiske planer end i det, der angår ånden. Vore naboer viste sig at være mere modtagelige for evangeliet på det spædelle tidspunkt.

De har haft deres chance!

En måde Satan arbejder på for at forpurre Herrens værk er at overbevise medlemmer og missionærer om, at visse mennesker, som afviser indbydelsen til at komme i kirke og til at høre de evangeliske diskussioner, „har haft deres chance”. Antallet af nyomvendte, som „har været igenem” flere sæt missionærforløb, er et bevis på, at ingen af os kan bedømme, hvornår et andet menneske har haft tilstrækkelig lejlighed til at høre og acceptere evangeliet. Apostlen Paulus sagde dette: „Jeg plantede, Apollos vandte, men Gud gav væksten” (1 Kor. 3:6). Hvad nu, hvis Apollos havde forsømt at gøre sin indsats for dem, der ikke blev omvendt ved Paulus' første kontakt? Nogle af os bliver skuffede, når vores indsats ikke synes at bære frugt. Ofte vil en ransagelse af sjælen afsløre, at vores fremgangsmåde har været dårligt forberedt og udført på et galt tidspunkt, eller måske, at vi har været ivrige for at få tilskrevet æren for en kommende omvendelse, skønt Gud er den, der „giver væksten”.

Herrens storslæde opfordring til præstedømmeledere synes også at gælde vores bestræbelser for at bringe andre ind i riget. Vor indbydelse bør kun udstedes „gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtomhed og uskromtet kærlighed; gennem venlighed og sand kundskab, som uden hylkeri og uden svig vil udvikle sjælen meget” (L & P 121:41-42).

Hans løfte til os, når vi trofast engagerer os i samvittighedsfuldt missionærarbejde, vil hjælpe os til at videreføre vore anstrengelser. „Thi jeg vil forlade Jeres synder med den befaling, at I forbliver standhaftige i jeres sind i højtidelig andagt og i bønnens ånd ved at bære vidnesbyrd for hele verden om det, som bliver givet jer.” (L & P 84:61)

Mine elever var fanger

AF JANETTE MILLAR

Da jeg boede i Sydney i Australien, blev jeg bedt om at undervise i skrivekunsten for fangerne i et fængsel med vaneforbrydere — et fængsel med de stærkeste sikkerhedsforanstaltninger. Til at begynde med vægrede jeg mig. Jeg ville ikke til at undervise forbrydere i et fængsel! Tanken frastødte mig. Og forøvrigt vidste jeg endnu ikke nok — jeg studerede selv endnu.

Tre måneder senere blev opfordringen gentaget, og jeg sagde straks ja. Jeg tror nok, at jeg svarede så hurtigt, fordi det bekræftende ord slap mig af munde, før jeg kunne så meget som tænke over det. Jeg gik ind i det fængsel hver eneste fredag morgen i ti måneder, indtil arbejdspresset og eksamenslæsning satte en stopper for det. Jeg lærte noget. Enhver sjæl har betydning for Gud og må have en chance for at høre evangeliet.

Lige fra den første dag blev jeg betegnet som religiøs. De sagde: „Du er anderledes. Du er religiøs, og vi ønsker ikke nogen religion her.“ Jeg svarede, at jeg kun var der for at undervise i skrivekunsten. Og så foregik det fra ni om morgenen til halvet om eftermiddagen, og hvor var jeg dog udkørt ved den tid!

Den anden lørdag gik det en smule bedre; jeg fik udrettet mere. Den tredje lørdag var igen anderledes.“ Du taler anderledes, du tænker anderledes. Vi har talt om dig hele ugen, og et par af os tror, du er mormon. Er du det?”

Jeg var lamslået. Jeg troede aldrig de ville gætte min religion. Men i hvert fald sagde jeg, at jeg var parat til mere drilleri. De sagde: „Nu har du ærligt talt ødelagt vores fornøjelse. Vi havde en masse sjov ud af at tale om det, men vi er glade for at have fået det at vide.“ Fra den dag af oversvømmede de mig med spørgsmål om evangeliet. Det var ikke meningen, at jeg skulle undervise i religion, men det tog altid overhånd over den egentlige lektie. De skrev og studerede skam godt nok, men jeg tog deres arbejde med hjem og bearbejdede det dér, så vi kunne bruge det meste af tiden til at tale om religion.

En af dem, Kevin, skrev en meget smuk historie om Jesus. En anden, Peter, havde truffet nogle missionærer, før han kom i fængslet og havde bragt en Mormons Bog og deres kort med sig ind i fængslet. Han blev en smule mildere stemt mod evangeliet. Men en anden fange, Ralph, bad langt om længe om at måtte tale med et par missionærer. Han læste Mormon Bog, fastede og bad og fik senere et vidnesbyrd om sandheden.

Kirkens blade og Mormons Bog fik lov at gå raden rundt. Og uden at de blev ødelagt undervejs. Sædvanligvis blev religiøse bøger mishandlet og tilsidst helt ødelagt. Biblens blade blev endog brugt som cigaretpapir.

Vi arbejdede som regel ved et vakkelvornet, gammelt bord, men en dag stod der et nyt, rundt bord med snoede jernfødder og dækket med et lagen midt mellem en kreds af stole. Jeg roste dem for forandringen; og så fortalte de om det. Det havde været en to-ugers kærlighedsgerning; de havde bygget og malet bordet og tilsidst tegnet ansigtet af en grå kat på bordpladen, fordi de vidste, at jeg holdt meget af katte. Jeg var dybt rørt.

Jeg er så glad for at kunne sige, at min klasse var den mest populære og den mest regelmæssigt besøgte af alle de tilbudte klasser og med et gennemsnit på ti elever hver uge. Det var ikke på grund af mig, det var jeg godt klar over. Det var det, vi studerede, Jesu Kristi evangelium. Præstedømmets medlemmer hjalp mig med at besvare de fleste af de talløse spørgsmål, der blev kradset ned på sedler. Det var endnu en del af mit hjemmearbejde.

Jeg elskede dette arbejde og vil med glæde genoptage det, hvis lejlighed gives. Blot vil jeg i så fald have tingene bedre organiseret, så evangeliet kunne blive forkyndt åbent, hvis tidspunkt var der et arbejde, der skulle udføres, en fange skulle modtage evangeliet. Jeg blev sendt dørhen, fordi jeg havde midlerne til at nå ud til den pågældende. Jeg korresponderer stadig med ham.

Fortæl os om din religion

Du vil blive forbavset over, hvilke missionærer dine børn kan være. Vi blev!

AF GEORGE D. DURRANT

En mindre krise var lige opstået for den 15-årige Matt, som var den ene af kun 12 mormoner blandt eleverne i hele skolen. Hvordan kunne han besvare spørgsmål nummer 15 i prøverne uden at overtræde klassereglen om, at det var forbudt eleverne at forandre ordlyden i de spørgsmål, der skulle besvares med rigtig eller forkert. Han læste igen det pågældende spørgsmål:

„Joseph Smith, den påståede mormon-profet, skrev Mormons Bog. Rigtigt eller forkert?”

Matt mente, at han ville have 100% af sine svar rigtige, hvis han også kunne svare rigtigt på dette. Men hvordan kunne han reagere på en sådan udtalelse? Læreren forventede „rigtigt”, men selve sætningen var „forkert”.

Det var tid at aflevere opgaverne. Han måtte gøre noget nu eller aldrig. Han stregede hurtigt ordet „påståede” ud og skrev efter at have sat en streg gennem „skrev” ordet „oversatte” i stedet. Så indcirklede han ordet „rigtigt” og afleverede opgaven.

Da elevernes navne den næste dag var råbt op, var lærerens første bemærkning: „Matt, rejs dig op.”

Og Matt rejste sig.

„Fortæl os, hvorfor du forandrede ordlyden i spørgsmål 15,” sagde læreren strengt.

Matt huskede den nøjagtige ordlyd af det femtende spørgsmål. Han smilede bredt og svarede: „Fordi Joseph Smith ikke var nogen påstået profet. Han var en profet. Og fordi han ikke skrev Mormons Bog — han oversatte den.”

Læreren sagde: „Kom herop og brug så lang tid, du har lyst til. Fortæl os bare, hvad det er, der gør jer mormoner til det, I er.”

Matt fik den oplevelse at fortælle hele klassen om kirken. Og han fik også godkendt sit svar på spørgsmål 15 som rigtigt.

Mens vi boede i den by havde vores børn mange lejligheder til at tale om kirken. De fandt det sjovt hver dag at være på udkik efter naturlige lejligheder til at fortælle deres venner om evangeliet.

Jeg tror, „naturligt” er det ord, der bedst beskriver hvordan vores børn og vi selv blev missionærer. Vær blot på udkik efter „naturlige” muligheder. Intet behøver at fremskyndes eller komme på en klodset måde eller på et forkert tidspunkt. Bare hold øjne, ører og hjerte åbne, og ved

talrige lejligheder vil det bare forkomme som det eneste rigtige, at sige noget om Herren og hans kirke.

Vi prøvede at gøre det klart for vore børn, at det ikke var deres opgave at omvende alle og enhver, men at det var deres velsignede mulighed og privilegium på naturlig måde at gøre alt, hvad de kunne for at oplyse enhver om kirken. Vi vidste allesammen, at hvis vi var i godt humør, havde viljen til det og holdt kirkens standarder, ville vi være i stand til at få mange gode samtaler om evangeliet. Når som helst vi følte os tvunget til at omvende alle og enhver, fandt vi hurtigt ud af, at vi var ved at blive anmassende. Og det er meget unaturligt for os at være anmassende. For eksempel havde vores ældste søn lejlighed til at holde en tale ved en højtidelighed i forbindelse med eksamens-afslutningen. Han følte til at begynde med, at han burde sige en masse om kirken. Men det forekom unaturligt over for folk, som kom fra mange forskellige kirker.

Men det ville være naturligt at afslutte sine bemærkninger med disse ord: „Da jeg kom til denne skole for tre år siden, kendte jeg ikke nogen af jer. Jeg var en fremmed her, men når jeg nu taler til jer, fyldes mine tanker med dejlige minder om den måde, I behandlede mig. Jeres venlighed og jeres venskab har fået mig til at elske denne by og dens helt særlige indbyggere. Dette sted er blevet mit hjem, og denne skole er blevet min skole. I er blevet mine bedste venner. Og på grund af den måde, I har behandlet mig, siger jeg til jer det samme, som den store mormon-profet Brigham Young sagde, da han fandt sit nye hjem ude vestpå. For mig gælder det: Dette er stedet .”

Folk rejste sig og klappede i mange minutter. Hans naturlige og helt ud ægte tanke havde vundet deres hjertet og ville i mange tilfælde åbne deres døre.

Vi var selvfølgelig klare over, at det at være venlig og at leve en god tilværelse ikke ville belære folk om kirkens lære mere, end matematiklærerens væremåde ville lære hans elever noget om matematik og regning.

Men det at være et venligt menneske ville åbne døre til naturlige diskussioner, som ville medføre mulighed for at bringe et møde i stand mellem venner og missionærer. Vores familie rejste meget og spiste ofte i cafeteriaer. Når servitricen kom til os med kaffe, svarede vi ganske naturligt: „Nej tak, vi drikker ikke kaffe. Vi er mormoner.”

Ordene: „Vi er mormoner”, forekom ganske naturlige og lette. De førte ofte til samtaler, og adresser blev skrevet ned, så missionærer kunne opsøge dem.

Vi lærte vore børn, at der er brug for, at vi allesammen bliver den slags mennesker, som får andre til at ønske at tale med os. Vi gjorde det klart for dem, at hvis nogen satte spørgsmålstegn ved kirken, så behøvede det ikke at blive nogen krise for os. Det var ikke nødvendigt at blive vred og ophidsset, hvis nogen kritiserede vores tro. Vi behøvede bare at smile og svare uden at være stridbare eller pågængende. Vi måtte forstå, at de mennesker, vi talte med, simpelt hen ikke forstod.

Da vi flyttede ind i vores nye hjem i en by i det østlige USA, hvor der kun var få mormoner, bestemte vi os til, at vi ville invitere alle naboerne til et „åbent hus” i vort hjem. Vi regnede ikke med, at mange ville reagere på vores trykte

indbydelser, men de kom allesammen. Vi kunne knapt få dem alle ind i huset. Det var første gang, mange af naboerne havde truffet de andre naboer.

Efter en lang aften sammen, gik alle hjem undtagen en enkelt familie. De var katolikker, og boede kun et par huse fra os. De havde børn i samme alder som vore. Det blev begyndelsen til et nært venskab. Deres drenge kom for at spille basket-ball med vore drenge, og deres piger kom for at lege skjul med vore piger.

Når vore børn legede med deres på varme sommeraftener, sad vi forældre og betragtede ildfluerne, og de kunne måske spørge: „Hvordan får I jeres børn til at opføre sig så velopdraget og være så venlige?” Så ville vi svare: „Det lærer de det meste af i kirken og under familiehjemmeaftener. De lærer også meget af det i primary.” Så sagde de: „Vi ville give hvad som helst for, at vore børn kunne være sådan.”

Vi inviterede dem til at overvære en familiehjemmeaften, og de indbød også os. Men alt dette virkede ikke rigtigt. Vi åtte gøre mere, så vi bad missionærerne komme og indbød også den familie.

Børnene i den familie kom virkelig til at holde af missionærerne. De sagde: „Kommer I snart hjem til os og fortæller os om jeres religion?”

Så begyndte missionærerne at komme i deres hjem, og børnene hilste dem velkommen med ordene: „Kommer I for at fortælle os om jeres religion?” Og missionærerne fortalte virkelig om vores religion, men familien havde dybe rødder i den katolske kirke og ønskede endnu ikke at foretage nogen forandring. Da vi måtte sige farvel til den by, var det sværest at sige farvel til disse gode venner. Sidste sommer kom deres drenge til Utah for at besøge vore drenge, og de kommer sikkert igen.

Nogle medlemmer reagerer positivt på missionærarbejde og andre synes, at det er for meget, og synes ikke, de vil påtvinge folk noget. Men det ser ud til, at vore drenge uden at være påtrængende på helt naturlig måde kunne komme til at tale om kirken. Ikke alle vil være interesserede, men mange vil. De, som forekommer interesserede, kan så blive undervist af missionærerne. Efter vores erfaring er det vanskeligste at sige: „Vi kender to missionærer, som vil være glade for at besøge Dem. Har De lyst til at tale med dem?” Men selv det forekommer naturligt, hvis man taler med nogen, som man kan lide eller endog holder af.

Et inspirerende budskab

Hjemmet er på en måde som en miniaturegren af kirken. Kirkens program bør være fremherskende og præstedømmet bør sidde i højsædet der, i kærlighed og retfærdighed.

(Fra en tale holdt ved præstedømmemødet i Brasilien 1975 af ældste Mark E. Petersen)

Hvordan får man et ikke-medlem interesseret i kirken? Der er mange gode svar på dette spørgsmål. Men hvilke fremgangsmåder er mest effektive? Adskillige nyomvendte blev stillet det spørgsmål. Deres svar giver god indsigt i medlems-missionærarbejde.

„Missionærarbejde?” Sue Ann Yazzie, en syttenårig Navaho-indianer fra Shiprock i New Mexico, rystede det lan-

ge, sorte hår tilbage fra skuldrene og smilede. Hendes varme, brune øjne skinnede, og hun sagde: „Den bedste måde at få nogen interesseret i kirken er at blive venner med ham.”

Sue Ann har været medlem af kirken i to år og fortalte om sin omvendelse: „Endnu før jeg sluttede mig til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, troede jeg på, at vi, når vi dør, vil være i stand til at træffe venner og slægtninge,

Medlemsmissionærer

AF LAIRD ROBERTS

som er døde før os. Jeg mistede troen på den kirke, hvor jeg kom, da præsten sagde: „Hvis du tror, at du vil blive i stand til at se dine døde forfædre, når du dør, så tager du fejl!“ Det var dengang, jeg spurgte Herren om, hvilken kirke der var sand. Jeg lovede, at jeg ville holde budene, hvis han ville hjælpe mig.”

Sue Ann ønskede at gå i skole uden for reservatet. Da hun blev tilbudt at deltage i indianer-uddannelsesprogrammet i Richfield (i Utah), accepterede hun. I Richfield bor indianereleverne i et fælleshus og går i de lokale almindelige skoler.

Da en af funktionærerne i fælleshuset indbød Sue Ann og nogle af hendes venner til en familie hjemmefaaften, blev hun straks interesseret. „På det tidspunkt var jeg ikke sikker på, at jeg brød mig om mormonkirken. Jeg kendte ikke meget til den. Men jeg gik med for at gøre mine kammerater selskab. Det var dengang jeg for første gang blev interesseret i kirken. Jeg kunne lide det, jeg hørte.

„Da jeg senere læste Mormons Bog, forekom mange dele af den mig bekendt. Da jeg var lille, fortalte min bedstemor mig mange af Navaho-legenderne. Af hende hørte jeg første gang historien om den hvide Gud, som en dag vil vende tilbage,” sagde hun.

Sue Ann vil gerne dele evangeliet med så mange mennesker, som hun kan. Fornyligt blev en af hendes veninder, Louise Meyers, færdig med missionærlektierne og blev døbt. Sue Ann forklarer: „Jeg havde en aftale med min biskop og besluttede at tage en kammerat med mig. Jeg tog Louise. Jeg vidste, at hun ikke kendte meget til kirken. Mens vi ventede på biskoppen, kom et par missionærer forbi. Jeg spurgte dem, om de skulle undervise nogen den aften. De svarede: Nej. Den er fin, sagde jeg, hvorfor ikke undervise min veninde her? De lavede straks en aftale.

For David Wojnar, 22 år, fra Springfield i Massachusetts, spillede et godt venskaber en vigtig rolle i hans omvendelse til kirken. Han er nu missionær i Salt Lake City og fortæller dette om venskaberets rolle i missionærarbejdet.

„Da jeg blev færdig med skolen, besluttede jeg at flytte hjemmefra. Jeg fik arbejde i Virginia og flyttede ind hos en bekendt. Han var SDH. Vi blev snart fine venner. Vi foretog os en masse sammen, og vi kunne tale om hvad som helst. Han var oprigtigt interesseret i mig. Vi blev først venner, og det, at vi var venner, hjalp sandsynligvis mere end noget andet,” fortæller ældste Wojnar.

„Senere foreslog han, at jeg skulle tage med ham til en Unge Voksne aktivitet sammen med ham. De var ved at arrangere et skuespil. De unge mennesker kom hen til mig og fik mig til at føle mig velkommen. De var allesammen vældigt interesseret i at træffe en ny,” forklarede ældste Wojnar. „De var anderledes end andre, som jeg havde haft omgang med. Der var en anden stemning tilstede.

Da jeg blev involveret i aktiviteterne og begyndte at overvære moderne, fik medlemmerne mig til at føle mig som noget særligt og betydningsfuldt. De generede mig aldrig, fordi jeg var medlem af en anden kirke. Jeg følte mig godt tilpas sammen med dem.”

På det tidspunkt var ældste Wojnar endnu ikke parat til at

lade sig døbe. „En anden af de logerende, min ven fra Massachusetts, modtog missionærlektierne og var næsten parat til at blive døbt. Når missionærerne kom, fandt jeg altid en undskyldning for at gå. Det skyldtes nok mest almindelig frygt for noget nyt, og fordi jeg ikke vidste, hvad der skulle ske. Jeg var besluttet, på at ville tjene Herren, og alt, jeg behøvede, var tid. Det lod ikke til at anfægte nogen, og ingen var fornærmet over den ubeslutsomhed, jeg udviste. Min ven var tålmodig og opgav mig ikke. Han vedblev at være min ven, og tilsidst traf jeg beslutningen,” fortæller ældste Wojnar. „Oprigtighed er en af de vigtigste sider ved missionærarbejdet,” forklarede ældste Wojnar. „Hvis man er oprigtig og en virkelig ven, vil folk reagere positivt overfor evangeliet. Det er ikke så vigtigt, at medlemmer belærer om doktrinerne, som det er, at de sår frøet. Det er også vigtigt, at være et godt eksempel. Det betyder mere end blot at efterleve principperne. Det betyder at gå ud og vise resultaterne af at efterleve evangeliet. Vær ikke bange for at vise folk, at du er mormon. Det fryder mig, hver gang jeg kan fortælle nogen, at jeg er mormon,” slutter ældste Wojnar.

Tålmodighed er en vigtig del af missionærarbejdet. Både Cindy på 15 og hendes søster Tina Doxstater på 14 var med i aktiviteter i kirken i to år, før de blev døbt. Cindy forklarer, at hun blev imponeret over mormonfamiliers sammenhold og af de kirkelige aktiviteter, som hendes veninder tog hende med til. Men hun var ikke parat eller overbevist nok til at blive medlem.

„Kirkens medlemmer godtog os for det, vi var,” siger hun. „De prøvede ikke at skubbe os ind i noget, og de hjalp os.” Cindy's venner opgav hende ikke. Da en af dem sagde: „Hvorfor ikke lade missionærerne give dig lektierne,” svarede hun ja. Efter opmuntring fra deres venner og en lærer på skolen blev Cindy og Tina døbt. Læreren, Larry Anderson, døbte dem.

Violet Wilson på 18 år fra Kellog i Idaho havde også været med i kirkelige aktiviteter i flere år, før hun sluttede sig til kirken. Hun siger, at en vigtig omstændighed var, at medlemmerne fik hende til at føle sig som en af dem. Med hensyn til missionærarbejde siger Craig Rogers på 21 år: „Den bedste måde at påvirke nogen er at efterleve det, man tror på. Vær dig selv og prøv ikke at være det, som nogen anden gerne vil have, at du skal være. De mennesker, som bragte mig ind i kirken, levede på den måde, de burde. Jeg er dem taknemmelig. Jeg håber, jeg kan gøre det samme. Jeg bliver måske afvejet 40 gange, når jeg prøver at interessere nogen for evangeliet, men den ene succes er mere end det hele værd. Jeg er sikker på, at også de mennesker, som hjalp mig, mange gange er blevet skuffet,” slutter Craig.

At være en rigtig ven, at have respekt for andre menneskers værd og tro, at udvise tålmodighed, at være sig selv, at være et godt eksempel og at undgå klikker af medlemmer, som udelukker eller ser ned på ikke-medlemmer, hører alt sammen med til den teknik, som disse nye medlemmer anbefaler i medlems-missionærarbejdet.

Sue Ann Yazzie sagde noget andet, der gælder for missionærarbejdet: „Missionere? Mit råd er at få begyndt.”

ANDRE FORSLAG TIL HVAD JEG KAN GØRE SOM MEDLEMS-MISSIONÆR

Af Jørgen W. Schmidt.

Når en journalist eller en forfatter skal skrive noget om en bestemt religion, så søger han sine oplysninger i bøger om emnet. Han kan ikke være personligt interesseret i alt, hvad han skal skrive om, og han kan ikke vide alt om alt. Derfor tager han det for givet, at det, der står i bøgerne, er rigtigt. Og det materiale bruger han ganske ukritisk. Det kan man ikke bebrejde ham.

De bøger, som han søger sine oplysninger i, står på det lokale kommunebibliotek. Og derfor er det vigtigt, at de bøger, der står dér, er så korrekte som overhovedet muligt. Og når det gælder bøger om Mormonismen, findes der ingen bedre og mere korrekte end dem, kirken og dens medlemmer udgiver. For hvem kender vel et samfund bedre end dets egne medlemmer? Det gælder altså om at få vore egne bøger ind på bibliotekerne som modvægt med dem, der er skrevet om os af udenforstående.

Hvordan gør vi det? Det er ganske enkelt. Følg denne anvisning:

1. Gå på biblioteket. Spørg efter bøger om Mormonismen. Når dem kommer med nogle stykker, sig så: Har De ikke flere? Hvad andet kan De skaffe? Damen ser i et kartotek og læser nogle titler op. Bed hende skaffe dem.
2. Når bøgerne er kommet hjem, henter du dem og siger til damen: Jeg har forøvrigt fået en liste over bøger om Mormonismen. Måske kan De skaffe nogle af dem til mig? Og du giver hende listen (PR-11: Bøger om mormonismen — dit wards eller din grens missionsleder har dem) og beder hende tage et par stykker af de dér nævnte bøger hjem.

Bibliotekerne har de bøger, som de mener, der er behov for. Et stort bibliotek sagde til én, som spurgte efter: "Den oprettede kirke": "Hvis nogle flere viste interesse for den slags bøger, ville vi selvfølgelig have dem stående". Du og jeg er altså medbestemmende om, hvilke bøger, der skal stå på bibliotekernes hylder om mormonismen.

LÆSERBREVE

Vær med i dagens debat! Lad Kirkens meninger om de mange aktuelle spørgsmål komme til orde i aviser og blade. Med andre ord: skriv læserbreve!

Du skal ikke skrive, "Mormonkirken lærer . . ." Det har vi mere professionelle skribenter og ansvarlige pr-folk til. Du skal blot som din personlige mening give udtryk for det, kirken har lært dig. Om f.eks. tobaksrygning (og hvordan det generer dig, når folk puster røg ud i hovedet på dig), om abortspørgsmålet (loven om fri abort bør ændres, så det bliver vanskeligt — og måske bør der også betales for svangerskabsafbrydelse), om det overhængende alkoholproblem (vi er blevet "en nation af drankere", som en overlæge udtrykte det). Du kan skrive om det forfærdelige i, at så mange lader sig skille "for et godt ord" (og som modsætning fremhæve lange gode, solide ægteskaber, familielykke og familiehjemmeaftener). Og sådan noget som det vidunderlige ved at så den hjemmegående husmor (i modsætning til udearbejdende), at have mange børn (i modsætning til dem, der, "for skams skyld" har ét barn og så siger stop med det).

Og du kan benytte lejligheden til at svare på andres læserbreve. Der er tit noget, som går vore synspunkter stik imod. Så vær ikke bange for at svare. Og sig din mening rent ud. Gerne lidt "på spidsen", så det vækker opmærksomhed. Ingen omsvøb eller lange prædikener. Som regel har bladene en maksimumsgrænse for læserbrevenes længde. Pas på at overholde den.

Lad vore meninger blive hørt. Avisredaktører er meget følsomme overfor, hvad læserne mener. Avisens øvrige indhold dikteres til en vis grad af, hvad læserbrevene giver udtryk for. Du og jeg kan ved at skrive læserbreve øve indflydelse på, hvad avisen skriver og går ind for! Vi bliver derved medlems-missionærer, når vi skriver læserbreve.

STRØTANKER FRA EN HJEMVENDT MISSIONÆR

Når man efter fuldført mission sætter sig hen og analyserer den tid som er gået, farer der mange tanker gennem ens hoved, det som så står klart når tingene har bundfældet sig er følgende:

Dette er virkelig Herren vor Guds værk. Herren vejleder og inspirerer os sine børn, hvis vi ønsker det! Som missionær faster man meget og beder meget. Missionæren er ikke i stand til at udføre sit arbejde godt uden at Helligånden, det tredje medlem af guddommen, følger vedkommende.

Dette kræver igen en ydmyg indstilling. En anden ting som træder stærkt frem er dette: Jeg blev kaldet af Gud selv gennem hans bemyndigede tjenere. Når så tiden skrider frem og man ser tingene forandres rundt omkring een, fyldes man af en undrende glæde: jeg kan BRUGES! Jeg er medarbejder i Herrens store værk, her og nu. Herren hører mine bønner. Herren elsker også mig og de mennesker, som bor her i mit tildelte område. Når så de mennesker, som man arbejder for, og sammen med, kommer og fortæller, at deres vidnesbyrd er vokset, at Herren besvarer deres bønner, ja så bliver glæden endnu større.

Miraklernes tid er ikke forbi! De mirakler, som jeg tænker på, er ikke dem, som fremkommer af den materielle og den tekniske udvikling og øgede viden, som menneskeheden har i dag. Nej de mirakler, som jeg tænker på, og som jeg personligt anser for de største, er når folk omvender sig og indtager en anden holdning og livsfilosofi. Når folk ændrer en kurs, som fører mod en åndelig og social afrund og i stedet indtager en holdning og et livsvisn, som forfiner sjælen og forædler mennesket, til gavn for sig selv og sine omgivelser, ja så er der virkelig sket et mirakel. Tænk blot på følgende, som Kristus har sagt: "Jeg siger jer: således bliver der mere glæde i Himmelen over en synder, som omvender sig, end over niohalvfems retfærdige, som ikke trænger til omvendelse". Hvorfor? I den hellige skrift kan vi lære, at mennesket er skabt for at leve evigt. I Mormons Bog, Alma 34:32 kan vi læse følgende: "Dette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud; Ja, dette livs dag er den dag, da menneskene skal udføre deres arbejde". Altså danner vi nu den karakter, som vi skal leve videre med i evigheden. Videre kan vi læse følgende i Bibelen i Jakobs Brev: "Mine brødre! hvis nogen iblandt jer er faret vild fra sandheden, og der er en, der omvender ham, så skal I vide, at den, der omvender en synder fra den vildfarelse, har er kommet ud i, frelser hans sjæl fra døden og skjuler en mangfoldighed af synder". Altså et virkelig mirakel, et mirakel som vil stå og tale for sig selv i al evighed.

En anden tanke som også bliver ved at komme igen, er den at min hustru og jeg er i stor taknemmelighedspligt til søskende og venner gennem årene, fordi de hjalp os med at omvende os og forandre vores liv. Vi er især tak skyldig til søskende i Jylland, fordi de hjalp os under vores mission, så arbejdet blev let for os. Det var både en åndelig og en timelig hjælp, som vi fik.

Vi tabte vores hjerter til de kære jyder og jeg har endnu ikke fundet ud af: hvem omvendte hvem? Måske var meningen med vores kaldelse, at vi netop trængte

til at forbedres lidt. Vi er også stor tak skyldig til dem, som hjalp os økonomisk. Uden deres hjælp og afsavn havde vi ikke modtaget den oplevelse og udvikling, som vi her har fået.

Hans M. Larsen

NYT PRÆSIDENTSKAB FOR TEMPLET I SCHWEIZ

For flere måneder siden har Det øverste Præsidentskab bekendtgjort, at Immo Luschin von Ebengreuth skulle afløses som præsident for templet i Schweiz, og med ham hans hustru og Georg J. Birsfelder som førsterådgiver. Percy K. Fetzer skulle være ny præsident og hans hustru skulle være tempelværtinde.

Nyheden bredte sig som en løbeild blandt de hellige i Europa. Gennem dusinvis af breve og telefonopringninger blev den afgående tempelpræsident og hans hustru takket for den hengivne tjeneste, de har ydet gennem næsten 5 år. Bror og søster Luschin har udøvet en overordentlig indflydelse på utallige hellige i Europa og selv i USA. Bror Luschins store kendskab til evangeliet, hans indgående kendskab til de hellige handlinger, som udføres i templet, hans usædvanlige talegaver og hans viden om alle områder af menneskets liv har gjort hver af hans handlinger til en beundringsværdig oplevelse. Utallige har først gennem ham lært at forstå den egentlige og dybe betydning af de hellige handlinger i templet.

Som en umiddelbar følge af denne øgede viden kom en stærk stigning i aktiviteten i stave og missioner af kirken i Europa.

Næsten alle stavs- og missionspræsidenter har givet udtryk for, at medlemmerne i deres område har tjent Herren mere bevidtligt og begejstret efter et tempelbesøg.

Også selve tempelarbejdet har fået et voldsomt opsving. Tallet for endowments er steget fra 38.422 i 1972 til 63.890 i 1977 — altså med mere end 66%. Hvilken stor indflydelse en mand kan have! (Bror Luschin blev i 1960 omvendt til kirken og døbt af to missionærer. Skulle dette ikke være en spore til i højere grad at udføre missionærarbejde?)

Nu er en ny mand præsident for templet — Percy K. Fetzer. Han har i flere år været kendt og agtet som lærer og leder blandt de tysktalende hellige i Europa. Mange søskende kender også søster Fetzer godt, hun har ofte rejst rundt i Europa som medlem af hovedbestyrelser for Unge Piger og primary. Udskiftningen af tempelpræsidentskabet skete søndag den 14. august 1977. I denne anledning holdt man en højtidelig forsamling i templet, hvori bror og søster Kimball, bror og søster Hinckley, bror og søster Wirthlin, bror og søster Didier, medarbejderne i templet og enkelte andre hellige deltog.

Ved denne forsamling afløste man ærefuldt og med tak Immo Luschin von Ebengreuth som præsident, George J. Birsfelder som førsterådgiver og søster Luschin som tempelværtinde for templet.

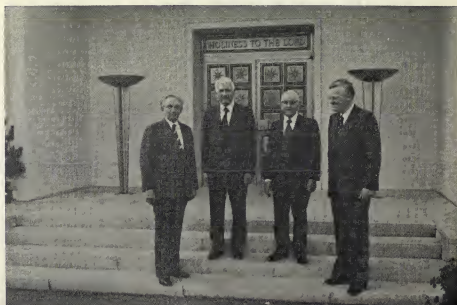
Følgende blev foreslået og indsat:
Percy K. Fetzer som præsident
Georg J. Birsfelder som førsterådgiver
Thelma W. Fetzer som tempelværtinde

Bror Hinckley og præsident Kimball talte til forsamlingen. Præsident Kimball udtrykte håb om, at de hellige i Europa i endnu højere grad ville forstå templets betydning, komme der ofte og gennem genealogisk arbejde bidrage til dette store værk.

EVANGELIETS FORÆLDENDE INDFLYDELSE AF BO G. WENNERLUND Regionalrepræsentant for De tolv Råd

Vi lever i en verden, hvor store kræfter er i gang for at sætte alt i oprør, skabe modsætninger, forvirre menneskers sind, og nedbryde kultur og forældende indflydelse. Kirkens ledere har ved gentagne tilfælde understreget betydningen af, at vi, som sidste dages hellige, bør berige vort liv med det, som er opbyggende og godt, og at vi bør arbejde på, at den ødelæggende indflydelse modvirkes.

I et budskab fra Det øverste Præsidentskab til kirken skrev præsident Spencer W. Kimball for nyligt, efter at have kommenteret noget om den store kunstner, billedhugger og maler Michelangelo: "Vil vi aldrig opleve en ny Michelangelo? Ophørte alle disse talenter i 1500-tallet? Vil vi ikke finde endnu et talent som ham, men med en sjæl som er fri for umoralshed, sensualitet og intolerance? Findes der ikke blandt os varige digtere og forfattere som Goethe? Og Niccolò Paganini, den italienske violinist! Hvorfor skulle vi ikke kunne opdage, uddanne og fremvise mange som Paganini og andre store kunstnere? Ved et af vore besøg i København havde vi den glæde at se Thorvaldsens *Kristus og de tolv apostle*. Vi tænke på, om nogen nogen sinde skulle kunne skabe et større mesterværk — men, hvem ved, en dag vil verden måske blive forbløffet. Vi mindes den berømte svenske sangerinde Jenny Lind med sin tonekvalitet, sin musikalske fornemmelse, sin storhed og sine uovertrufne triumfer. Tror I, at der findes flere stemmer som Jenny Linds? Og vil har Shakespeare. Alle citerer Shakespeare. . . Skulle verden kunne frembringe endnu en Shakespeare?"

Præsident Kimball nævner endog videnskabens storheder som Pasteur, Curie og Einstein. På et tidspunkt siger han, "Det siges at mange af de store kunstnere var perverse eller i moralsk forfald. Trods deres umoralskhed blev de store og berømte kunstnere. Hvad ville resultatet blive, om man opdagede lige så store talenter, som var rene og frie fra ugudelighed – og sådan set berettigede til åbenbaringer?"

I en tale profeterede præsident John Taylor allerede i 1857: "I vil få den dag at se, hvor Zion vil være langt foran den øvrige verden i alt som vedrører uddannelse i enhver form, præcis som vi i dag er med hensyn til religion. Gud forventer, at Zion skal blive hele jordens herlighed, så konger, som hører om hendes omdømme, skal komme og se hendes herlighed".

For nogle år siden valgte GUF følgende som sit valgsprog, "Inspireret af det sande evangeliums forældende indflydelse vil vi udvikle vore gaver og talenter". Dette er en sætning, som vi sidste dages hellige stadig tror på, og som vi fortsat bestandigt burde have i vore tanker og bevidsthed.

I vore familier, i vore hjem, blandt såvel voksne som unge, burde vi altid tænke på, at de smukkeste digte endnu ikke er blevet skrevet, at de bedste bøger endnu ikke er blevet forfattet, at den mest storslåede musik endnu ikke er blevet komponeret, at de største skulpturer endnu ikke er blevet skabt, at de største videnskabelige opdagelser endnu ikke er blevet gjort.

Den irske forfatter George Bernard Shaw forklarede sig livssyn med disse ord: "Andre mennesker siger 'HVORFOR?' Men jeg drømmer om de ting, som endnu ikke findes og siger 'HVORFOR IKKE?'"

Vil Norge frembringe endnu en Grieg? Hvorfor ikke? Vil Sverige frembringe endnu en Jussi Björling? Hvorfor ikke? Vil Danmark frembringe endnu en Gade? Hvorfor ikke? Vil disse storheder kunne genfindes blandt kirkens ungdom? Hvorfor ikke? Herrens profeter har profeteret om det!

NYT FRA NOGLE AF VORE MISSIONÆRER

Hej allesammen.
Nu er det vist på tide, at jeg får skrevet.

Endnu en måned er gået, tiden løber stærkt. Jeg har nu været ude i ca. 11 måneder. Jeg er stadig i Granger, og der er stadig en bunke mennesker at undervise.

Vi fødte 9 i august og vil have ca. 7-10 døbt i september, Grunden til, at vi har så mange dåb her, er, at medlemmerne virkelig lever op til præsident McKays opfordring: Ethvert medlem en missionær.

Og mange af dem lyttede til profeten, da han sagde: Vi har brug for ethvert medlem alvorlige anstrengelser. Gennem eksempel, venskab og aktiv invitation. Han bad alle familier i kirken om gennem bøn at udvælge en eller to familier de ville bringe ind i kirken. Han bad os have venskabsaktiviteter med disse familier mindst 1-2 gange om måneden. Og derefter når vi følte, at de var parate dertil, at spørge dem, om de ville lytte til missionærerne.

Præsident Kimball lovede derefter, at hvis vi fulgte disse enkelte trin, ville vi være i stand til at bringe mange familier ind i kirken. Jeg kan virkelig fortælle jer, at jeg ved, dette er sandt. 9 ud af 10 som vi underviser, bliver døbt, fordi medlemmerne har taget denne opfordring alvorligt.

Jeg havde for et stykke tid siden mulighed for at undervise en familie i de tre første lektioner på fransk. De boede ikke i vores område, men missionærerne i det område vidste, at jeg kunne en smule fransk. Det var virkelig en speciel oplevelse. Vi havde problemer med at forstå hinanden, men de følte åndens tilstedeværelse og ønskede at blive døbt.

De flyttede senere, men jeg hørte, at de har sat den 1. oktober, som deres dåbsdato.

Tiden går som sagt hurtigt, men jeg nyder hvert minut.

Kærlig hilsen
Kennie Rasmussen

KÆRE DANSKE BRØDRE OG SØSTRE !!

Her i oktober måned er det 5 år siden at vi blev kaldet til at være stavsmissionærer, og hvilke fem år har det ikke været! Det er en vidunderlig tid at tænke tilbage på, med glæder, sorger og skuffelser, men

resultat har det givet, og ført til dåb har det også. Men tænk hvilken visdom det har givet os, vores kundskab er vokset i et tempo som ikke kan beskrives, men skal opleves. Vi har lært det vidunderlige at undervise på skolerne og på Vordingborg Seminarium, at undervise i hjemmene; hvis I vidste, hvor stor en glæde det bringer, at bringe "Det glade Budskab" ud til andre, så er vi sikre på, at der ville blive en stor kø hos alle biskopper og grenspræsidenter for at få lov til at blive kaldet som missionær, enten deltids eller fuldtids.

Specielt vil vi gerne henvende os til alle ægtepar. Hvis I vidste, hvor vidunderligt det er at arbejde sammen i Vor Himmelske Faders store værk her på jorden, så ville I stræbe meget mere efter at komme ud og virke. Husk: det er her på jorden vi skal lære at arbejde sammen som mand og hustru, hvis vi ikke lærer det her, så lærer vi det heller ikke på den anden side. Og hvad så med den Celestiale Herlighed?

Den eneste måde man kan forkynde det "glade budskab" på, er selv at have oplevet det, og vi kan forsikre jer om, at hver eneste dag i disse 5 år har været en lang række af velsignelser, og hver eneste dag har været fyldt med ny visdom og kundskab, og en langt bedre forståelse af og for hinanden, på den måde har vi ikke bare været missionærer for vore næste men også for os selv. Så *Far* og *Mor*, fat nu hinandens hænder og sig til biskop/grenspræsident, at I er klar til at blive kaldet, når Herren ønsker det. Må Herren velsigne jer til at tage denne beslutning, det beder vi vrydmygt om i Jesu Kristi navn. Jeres søster og broder Vera og Niels Johansen, Lolland-Falster gren.

Kære søskende,

Hermed en lille hilsen til jer alle. Det er så skønt at være fuldtidsmissionær og at være i stand til at tjene vor Himmelske Fader her i England. Jeg elsker det engelske folk meget højt, og jeg er glad for at kunne dele evangeliet med dem. At være missionær er et hårdt arbejde, men det er så skønt, især når man ser, at det bærer frugt. Jeg har været i stand til at se mange mennesker acceptere evangeliet og se den glæde og det indhold det giver dem i deres liv.

Her til slut vil jeg gerne dele mit vidnesbyrd med jer, at jeg ved, at vor himmelske Fader lever, at Jesus Kristus er hans Søn, og at han er vor Frelser og Forløser. Jeg

ved, at hans kirke er på jorden i dag, og at Joseph Smith var valgt til at genoprette den. Jeg ved, at vore bønner bliver besvaret, hvis vi beder med et ønske om at få et svar, og at vi vil være åbne over for det svar vi vil få.

Jeg ved, at Spencer W. Kimball er en levende profet på jorden i dag, og at han modtager åbenbaringer fra Jesus Kristus om, hvordan hans kirke skal ledes.

Jeg takker jer alle sammen for de opmuntrende breve, som jeg har modtaget fra jer alle.

Må Gud velsigne jer alle sammen.
De kærligste hilsener fra
Susanne Hentzen.

Kære søskende,

Mit navn er Alan Victor, jer er 19 år gammel og kommer fra Københavns 3. ward. Jeg er missionær i Tyskland Frankfurt mission. Jeg har kun været på mission i 2 måneder og har allerede haft 3 kammerater fordelt på 2 byer.

Min første by Höchst, som er en forstad til Frankfurt am Main, var jeg meget glad for at arbejde i. Jeg havde dér 2 kammerater og i de 1 1/2 måned jeg arbejdede dér, havde vi én dåb og underviste ca. 20 mennesker fordelt på 3 familier og 6 enkeltpersoner.

Jeg var ked af at forlade Höchst, da vi havde stor succes og var klar til at døbe den ene familie og to enkeltpersoner i nær fremtid. Jeg vidste dog at vores præsident John L. Flake er en inspireret mand og kun gør det, som han ved inspiration ved er rigtigt, så det var ikke svært for mig at acceptere min første forflyttelse. Jeg flyttede fra Höchst til Mannheim, hvor jeg fik en kammerat, som kun har været ude i 13 måneder. Det var noget nyt for mig, da mine sidste to kammerater var gamle garvede missionærer og rede til at rejse hjem.

I Höchst oplevede jeg, hvor vigtigt det er at medlemmerne arbejder sammen med missionærerne på at finde folk de kan undervise i evangeliet. Profeten har lovet Tyskland hundreder af stave og mange templer, men det kan på ingen måde lade sig gøre, hvis ikke vi som medlemmer bliver aktive og begynder at være missionærer i vor dagligdag. David O. McKay sag-

de: "Hvert medlem en missionær". Det er ikke kun os som missionærer, som skal finde folk at døbe. Vort arbejde er i virkeligheden at undervise mennesker i evangeliet. Det er medlemmernes ansvar at finde folk til os, så vi derfra kan undervise dem og opfordre dem til dåb.

Jeg er overbevist om, at vi har det samme problem i Danmark. Missionærerne banker på døre, dag for dag, og får konstant afslag. Hvis vi blot som medlemmer kunne gøre noget mere for at dele evangeliet med andre mennesker. Når jeg ser på den store glæde jeg har ved at efterleve evangeliet, så skal der blot et minimum af kærlighed til at få mig til at ville dele det med andre mennesker. Det er vort ansvar som medlemmer at finde mennesker til missionærerne og indtil vi gør det, vil det i hvert fald være svært at få hundreder af stave og mange templer i Tyskland.

Jeg arbejder nu i Mannheim, der ligger ca. 80 km syd for Frankfurt am Main, og den ligger faktisk på Rhinen og er en ualmindelig smuk by. Folk her i Tyskland er næsten alle kristne, de fleste katolske, men vi støder på spredte protestanter nu og da. De tror alle på Kristus, så vi har altid et samtaleemne, når vi prøver at komme i kontakt med menneskene her.

Alle er meget venlige og søde, og det er en fryd for mig at arbejde her i Tyskland. Jeg elsker virkelig min mission og det er vidunderligt at tjene Herren på denne specielle måde. Jeg ved, at Herren ønsker at alle unge mænd, der er værdige, skal tage på mission, da kirken har stærkt brug for dem, og det er også et udviklingstrin, der hjælper en ung far til at skabe en evig familie.

En anden ting, som man lynhurtigt opdager, er, at ikke alene modtager man en fantastisk personlig udvikling på disse 2 år, men man bliver også gjort bekendt med alle ens problemer, selv dem man ikke tror man har. Allerede efter 2 måneder på mission har jeg fundet flere svagheder hos mig, som jeg aldrig havde troet det muligt, at jeg kunne have besværligheder med. Alene det, at man skal være sammen med en anden missionær 24 timer i døgnet kan skabe gnidninger nu og da. Kun ved problemer opnår vi udvikling, og den store selvstændighed der kræves af en missionær er med til at forberede én til arbejdspladsen efter missionen, stillinger i kirken og ægteskabet.

En anden ting, som har slået mig meget er at man behøver Guds hjælp på en mission mere end nogen sinde før. Har vi kontakt

med Gud fører han os til vore undersøgere og bærer gennem Helligånden vidnesbyrd for dem om sandheden af de ting, vi kommer med. Har vi som missionærer ikke Ånden kan vi praktisk taget ikke udrette noget som helst. Men har vi derimod Helligåndens vejledning og nærhed konstant, ja, så har vi ligesom et skjold over os, som beskytter os mod Satans angreb og verdens synd. Ordene vi udtaler har minimal betydning i forhold til den betydning ånden har, når den bærer vidnesbyrd igennem os, til dem om sandheden. Det er også meget lettere at gøre tingene med Ånden. Jeg har f.eks. oplevet at når jeg faster, har jeg ligesom lidt svært ved at gøre det, hvis jeg ikke har Ånden hos mig. Har jeg Ånden hos mig er jeg fuldt motiveret og mærker derfor næsten ikke min sult. Det er så sandt når der i Matt. 4:4 står: "Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord som udgår af Guds mund". Det kan virkelig forstås ordret, og der tales om vores åndelige sult; når først den er stille, er vi så stærkt motiveret at vores fysiske behov træder i baggrunden. Så snart vores åndelige jeg har herredømmet over vores legeme, så vil vi være modtagelige for Åndens indvirkning på det liv, at vi vil være motiverede til at "leve fra hvert ord, som udgår af Guds mund og ikke af brød alene".

Et skriftsted som har stor betydning for mig som missionær er Alma 17:3: "Men det er ikke alt; de havde hengivet sig til megen bøn og faste, og derfor havde de profetiens og åbenbarelens ånd, og når de lærte fra sig, lærte de med magt og myndighed fra Gud". Hvilken en vidunderlig opfordring! Ved faste og bøn kan vi få profetiens og åbenbarelens ånd og det er nok en af de vigtigste kvaliteter en missionær kan have. Har vi profetiens og åbenbarelens ånd kan vi modtage direkte åbenbaring om vore undersøgere, om arbejdet og om distriktet og vigtigst af alt, vi kan blive ledt og styret af ånden. Ved faste og bøn kan vi endog opnå at undervise med magt og myndighed fra Gud. Kan vi tænke os noget mere vidunderligt end at undervise med myndighed fra Gud? Jeg kan ikke!

Jeg elsker virkelig min mission og jeg ønsker at alle mennesker skal kunne opnå den samme glæde som jeg ved at tjene Herren på en fuldtidsmission. Jeg ved virkelig at Gud lever og at Jesus er Kristus. Jeg ved også at Satan lever og at han på bedste måde forsøger at få os til at falde. Jeg ved, at Spencer W. Kimball er en sand Guds profet og jeg ved at Herren hører og besvarer vores bønner og at han kun ønsker at gøre det bedste for os, fordi han elsker os.

Alan Victor

